

ת"פ 8283/04/14 - מדינת ישראל נגד א נ א, י א

בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני סגן הנשיא, כב' השופט משה דרורי

01 מרץ 2015

ת"פ 8283-04-14 מדינת ישראל נ' א (עציר) ואח'

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד ענת ארוסי כהן

סגנית בכירה לפרקליטת מחוז ירושלים, (פלילי)

נגד

הנאשמים

1. א נ א (עציר)

2. י א (עציר)

שניהם ע"י ב"כ עו"ד מיכאל עירוני

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיע על זיכויים של הנאשמים מן העבירות שיוחסו להם בכתב האישום מחמת הספק, וזאת כנדרש בסעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.

כללי

1. בין שתי משפחות "קיים סכסוך קודם", כלשון סעיף 1 לכתב האישום. שתי המשפחות (האחים - הנאשמים; והאב ושני ילדים, מן המשפחה האחרת) "נפגשו" יחדיו ברחובה של עיר. המשפחות תקפו זו את זו. כתוצאה מכך, נגרמו חבלות למשתתפים משני המחנות.

המדינה החליטה להעמיד לדין את שתי המשפחות, בשני כתבי אישום נפרדים, שנידונים בפני שני שופטים שונים.

2. השאלה העיקרית אשר עלי להכריע בה, היא האם הנאשמים שבפני היו יוזמי האירוע או הנפגעים, והאם הם פעלו במסגרת הגנה עצמית מותרת, וזאת על רקע הסכסוך בין שתי המשפחות, והראיות שהובאו ביחס למה שאכן התרחש באותו אירוע, עם כל הקושי לקבוע ממצאים מדויקים באירוע אלים, וקצר יחסית.

3. בפרק הבא יובא כתב האישום, ולאחריו תשובת הסנגור בשם הנאשמים, כאשר בינתיים אתאר, בתמצית, את ההליכים הקשורים לתעודת החיסיון.

4. בפרקים הבאים, אסקור את עיקרי ההליכים בתיק ואת תמצית הראיות.

עמוד 1

5. לאחר מכן, יוצגו, בקצרה, עיקר הטיעונים של המאשימה ושל הנאשמים.

6. בחלק הדיון, אנתח הן את ההיבטים העובדתיים והן את ההיבטים המשפטיים, העולים מן הראיות ומן הטיעונים, ואכריע בהם, כאשר התוצאה, שכבר נרשמה למעלה, היא זיכוי הנאשמים.

כתב האישום

7. כאמור, כתב האישום פותח בהצהרה זו (סעיף 1): "בין הנאשמים לבין בני משפחתו של י כ קיים סכסוך קודם".

8. האירוע נשוא כתב האישום היה ביום 21.3.14, שעה 17:15 לערך (במהלך הראיות הוברר, ועל כך אין מחלוקת, כי היה זה ביום שישי, סמוך להדלקת נרות, שבאותו יום, על פי הלוח, הייתה בשעה 17:11).

9. על פי הנתען בכתב האישום, י כ וילדיו ד ומ (להלן - יכוננו בשמם, וביחד "משפחת כ"), נסעו ברכבם מסוג מאזדה (להלן - "מאזדה"), מרח' הרב דולגין בשכונת הר חומה בירושלים, לרח' שמחת הכהן בשכונה (סעיף 2 לכתב האישום).

באותה העת, הנאשמים, האחים א (נ) א ו י א (שיכוננו להלן בשמם הפרטי או כ"נאשם 1" ו-"נאשם 2"), ברכבם מסוג קאיה (להלן - "הקאיה"), כשהם נוסעים בניגוד לכיוון הנסיעה של המאזדה, בכביש דו סיטרי (סעיף 3 לכתב האישום).

10. "המפגש" בין המשפחות מתואר, בסעיף 4 לכתב האישום, בדרך זו: "הנאשמים ובני משפחת כ עצרו את כלי הרכב שלהם במרחק של מטרים ספורים אחד מהאחר. אז יצאו הנאשמים ובני משפחת כ מכלי הרכב, כשכולם חמושים במוטות ברזל ובסכינים, והחלו לתקוף אחד את השני".

11. מי עשה מה, ולמי?

על כך נכתב בסעיפים 5-6 לכתב האישום כדלקמן,

5. הנאשמים דקרו את מ ואת ד בצוואת חדא, והיכו אותם במוט ברזל. ירון ודניאל דקרו את נאשם 1 בצוואת חדא, תוך שמ מכה את נאשם 2 במוט ברזל.

6. עוד השליכו הנאשמים ובני משפחת כ אבנים אחד לעבר השני, ומאור ניפץ את השמשה הקדמית של הקאיה. הנאשמים נכנסו לקאיה, ותוך נסיעתם נתלה ירון על הרכב".

12. כך מתוארות תוצאות האירוע, בסעיפים 7-8 לכתב האישום:

7. כתוצאה ממעשיהם המתוארים לעיל, נגרמו לירון חבלות בברכיו. למ נגרמו שני פצעים פתוחים בראשו, שנתפרו בסיכות תחת הרדמה מקומית, וחתך עמוק בידו הימנית, שהצריך תפירה. לד נגרם פצע בראשו, שנתפר בסיכות, חתך שטחי בצוואר באורך 2 ס"מ, חתך בכתף באורך 5 ס"מ, וכן חתכים עמוקים בידו הימנית, שגרמו לקרע בגידים והצריכו ניתוח.

8. לנאשם 1 [נגרמו] חבלות ופציעות".

13. במעשיהם המתוארים לעיל, חבלו הנאשמים, בצוותא חדא, בבני משפחת כ חבלות חמורות, שלא כדין, כאשר הם נושאים נשק קר, ובחבורה, והחזיקו הנאשמים סכין מחוץ לתחום ביתם ולא הוכיחו כי החזיקו את הסכין למטרה כשרה (סעיף 9 לכתב האישום).

14. הנאשמים הואשמו על פי הוראות החיקוק הבאות:

א. **חבלה חמורה בנסיבות מחמירות** - עבירה לפי סעיף 333, בנסיבות של סעיף 335(א)(1) + (2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - "החוק") (שתי עבירות);

ב. **החזקת סכין שלא כדין** - עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק.

15. כתב האישום הוגש, ביום 4.4.14, וכתב אישום מתוקן הוגש, ביום 13.4.14, כאשר התיקון כולל רשימה של 74 עדים (לעומת 27 עדים בכתב האישום המקורי). נעניתי לבקשה לתיקון כתב האישום, בהחלטתי מיום יג ניסן תשע"ד (13.4.14), עמ' 1 לפרוטוקול.

16. ב"כ המדינה, עו"ד ענת ארוסי כהן, סגנית בכירה לפרקליטת מחוז ירושלים (פלילי), ביקשה, ביום ז ניסן תשע"ד (7.4.14), כי ייקבעו שני מותבים נפרדים, האחד בתיק זה שבו הנאשמים הם האחים אילוז (ת"פ 8283-04-14), והשני נגד בני משפחת כ (ת"פ 8257-04-14), וזאת "בשל העובדה שמדובר באותה פרשה, וכיוון שהנאשמים בתיק אחד הינם עדי תביעה בתיק השני, אבקש שלא לשבץ את שני התיקים הפליליים בפני אותו שופט".

17. אני דן בתיק זה, שבו הנאשמים הינם האחים א, וחלק מעדי התביעה שהעידו הינם האב וילדיו למשפחת כהן (שהמשפט בעניינם מתנהל בפני שופט אחר); לעניין עדותם של בני משפחת כ, ייוחדו דברים להלן, הן במסגרת תיאור ההליכים והראיות, והן בחלק הדיון.

תעודת החיסיון והעתירה לגילוי הראיה

עמוד 3

18. התשובה לכתב האישום לא ניתנה מיד (לאחר שההקראה בוצעה בישיבה הראשונה ביום 29.4.14, עמ' 5, שורה 18), בשל הדיונים שנסבו על תעודת החיסיון, שהמדינה ביקשה ארכה כדי להגישה; ראה הבקשה, מיום 4.4.14, והחלטת כב' השופטת נאוה בן אור, מיום 4.4.14, להאריך המועד להגשה ל-30 יום, כבקשת המאשימה. בדיון בפניי, ביום כט ניסן תשע"ד (29.4.14), החלטתי, בפסקה 1 להחלטתי (עמ' 7, שורות 6-7), כי המועד להגשת תעודת החיסיון יוארך, עד ליום 20.5.14, וכי המועד לתשובת הנאשמים לכתב האישום יהיה ביום 21.5.14.
19. כבר אז, בישיבה הראשונה, גילה הסנגור, עו"ד מיכאל עירוני, אופטימיות רבה, בכך שהצהיר: **"אני מאמין שנסיים את התיק הזה בישיבה וחצי"** (עמ' 6, שורה 17). בפועל, היו 14 ישיבות (וראה גם להלן בפרק שכותרתו **"תמצית ההליכים"**).
20. ביום 13.5.14, נחתמה על ידי השר לביטחון פנים, ח"כ יצחק אהרונוביץ, **"תעודה דבר ראיות חסויות מטעמי אינטרס ציבורי חשוב"**, מכוח סמכותו על פי סעיף 45 לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א-1970 (להלן - **"תעודת החיסיון"**).
21. על פי הרישא של תעודת החיסיון, נקבע כי חסויים הם **"כל פרט או מידע שעניינם, השיטה, המקום, האמצעי ואופן הביצוע הטכני ששימשו בביצוע הקלטות והסרטות בחקירה זו, למעט מידע המתייחס לתקינות מכשיר ההקלטה וההסרטה, תקינות מדיית ההקלטה וההסרטה ולפעולות שנעשו בקשר אליהם"**, וכן, **"כל פרט או מידע שעניינם: השיטה, האמצעים ואופן הביצוע הטכני ששימשו בביצוע ההקלטות וההאזנות לשיחות הטלפוניות במהלך החקירה בתיק זה, למעט מידע המתייחס לתקינות מכשירי ההקלטה, לתקינות מדיית ההקלטה ולפעולות שנעשו בקשר אליהם"**.
22. בנוסף לכך, מופיעים בתעודות החיסיון פרטים של חסיונות של **"כל פרט או מידע שיש בו כדי לגלות חלק מתוכן של בקשות להאזנת סתר"**, שפורטו בהמשך, כאשר ביחס לכל בקשה להאזנת סתר, יש התייחסות ממוקדת לכל עמוד ולכל נימוק, והתייחסות לחיסיון של פרטים מתוך אותם מסמכים, כמפורט בתעודת החיסיון.
23. בעמ' 2 של תעודת החיסיון, נקבע כי חסויים, **"כל פרט או מידע שיש בו כדי לגלות את תוכנו של חומר החקירה, המסומן ה'1 וה'2, לרבות פעולות החקירה המתועדות בו ותוצריהן"**.
24. קבוצה נוספת של חסיונות, מובאת בהמשך עמ' 2 של התעודה החתומה על ידי השר לביטחון פנים, תחת הכותרת: **"כל פרט או מידע שיש בו כדי לגלות זהות האדם/האנשים אשר מסרו/ למשטרה את המידע המתועד בדו"חות הידיעה שמספריהם מפורטים להלן, לרבות חלק מתוכן המידע ופרטים נוספים, כמפורט להלן"**.

בהמשך מופיעים עשרה פריטים של דו"חות ידיעה, עם שמם, כאשר המגבלות הן או ביחס למועד מסירת המידע, או יום ושעה של מסירת המידע, ולגבי פריטים 9 ו-10 גם תוכן המידע עצמו, כולל מועד מסירת המידע (עם חריג המתיר מסירת תמצית מידע, בפריט 9 סיפא).

25. כן נקבע חיסיון באשר **"לכל פרט או מידע שיש בו כדי לגלות תוכנם של מסמכים א'1, א'2, הינם חסויים"**.

26. הטעם לחיסיון, מופיע בסיפא של התעודה, המבוסס על הדין, בזה הלשון:

"גילוי מידע זה או מסירתו יש בהם כדי לפגוע בעניין ציבורי חשוב, באשר הם עלולים לסכן שלומם של בני אדם; לפגוע בשיתוף הפעולה של הציבור עם המשטרה; לחשוף שיטות עבודה ודרכי פעולה של המשטרה ולפגוע ביעילות פעולותיה; לסכל פעולות חקירה עתידיות".

27. מספר ימים לאחר חתימת השר על תעודת החיסיון, מיום 13.5.14, הגיש הסנגור המלומד, עו"ד מיכאל עירוני, בשם שני הנאשמים, ביום 19.5.14, עתירה לגילוי ראיה, לפי סעיף 45 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן - "פקודת הראיות" או "הפקודה"), כאשר הבקשה היא רחבה ביותר, וכוללת דברים אלה:

"ליתן צו המורה למשיבה להעמיד לעיונם של העותרים, את כל 'חומר החקירה' בעניינם ובפרט את זהות מוסרי הידיעות למשטרת ישראל, תוכנן של הידיעות, תאריך קבלתן, וכן את כל המזכרים החסויים שנרשמו על ידי שוטרי משטרת ישראל."

כמו כן, מתבקש בית המשפט הנכבד להורות למשיבה לגלות גם את השיטה המלאה, האמצעים ואופן ביצוע הטכני ששימשו את המשטרה בהקלטות ובהאזנות שבוצעו תוך רכבם של משפחת כ.

כמו כן, מתבקש בית המשפט הנכבד להורות על חשיפתם של בקשות להאזנות הסתר, באופן מלא וללא יוצא מן הכלל, לרבות צווי בית המשפט שניתנו בבקשות אלה."

28. בנימוקי העתירה, בכתב, נטען כי הסנגור לא קיבל כל פראפרזה של חומר החקירה החסוי, בתעודת החיסיון, דבר המקשה מאד עליו להגיש בקשה מנומקת בדבר גילוי החומר החסוי (סעיף 3 לבקשה).

29. בעת הגשת הבקשה, גם החומרים שהשר החליט שלא לחסותם, טרם נמסרו לסנגור (סעיף 4). אף על פי כן, הוגשה הבקשה בדחיפות, **"היות והעותרים עצורים והם מבקשים לקדם את המשפט בצורה מהירה ככל הניתן"** (סעיף 4 לבקשה).

30. בהמשך סעיף 4 לבקשה, מוסבר כי בית המשפט מתבקש להכריע בעתירה, האם **"לשם עשיית צדק"**, הצורך בגילוי הראיה החסויה **"עדיף מן העניין שלא לגלותה"**, על פי סעיף 45 לפקודת הראיות. לשם כך, מבקש עו"ד עירוני כי בית המשפט יבחן **"את משקלה היחסי של הראיה החסויה, ולהעריך את הפוטנציאל הראייתי הטמון בה להגנת העותר"**.

בתמיכה לכך, מובאת פסיקה שבה נכתב כי **"הבחינה של המשקל היחסי האמור, מן ההכרח שתיעשה לאור אישום המיוחס לנאשם, לאור הראיות הנוגעות לכך, לאור השאלה שבמחלוקת בין הצדדים, ובהתחשב בכלל עובדותיו של המקרה. רק על פי בחינה כוללת זו, ניתן להכריע ולקבוע מה גובר"** (בש"פ 1924/93 גרינברג נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(4) 766, בעמ' 770, מול האות ב, מפי הנשיא, כב' השופט אהרן ברק).

31. בפרק הנורמטיבי של העתירה, מובאת פסיקה וספרות, ממנה עולה כי על בית המשפט לאזן בין שני אינטרסים אלה: הגנה על שלום הציבור וביטחון המדינה, מול, עשיית משפט צדק. במלאכת איזון זו, יש להקפיד על כך שלא יורשע ולא יוענש אדם, אלא אם כן ניתנה לו אפשרות הוגנת להביא ראיותיו וטענותיו בפני בית המשפט. אין מדובר בעניין תיאורטי, אלא יש להיות צמודים לעובדות הקונקרטיות של המקרה, במידת חיוניותה של הראיה, ובקיומן של ראיות חילופיות.

32. הסיכום, על פי ספרו של יעקב קדמי, על הראיות (מהדורה משולבת ומעודכנת, תשנ"ט-1979), חלק שני, עמ' 742: **"הכלל הוא האמת והצורך בגילוייה. החיסיון הוא החריג... חייב לפיכך להימצא להצדקתו שיקול רם ונכבד ביותר שבטובת הכלל"** (פרק ב, סעיף 6 לעתירה).

33. על בסיס תשתית נורמטיבית זו, מסביר הסנגור, כי הוא זקוק לראיות כדי לשכנע את בית המשפט להכיר בטענת ההגנה העצמית של הנאשמים, בפני תקיפת משפחת כ (סעיף 6 לפרק ג של העתירה). נושא זה של ההגנה העצמית, יעמוד במוקד הכרעת דין זו.

34. לטענת הסנגור, **"על פי רוב, אין בידי ההגנה לעורר ספק באשמת הנאשם על ידי ראיות ישירות. לפיכך, במרבית המקרים, עושה כן ההגנה על ידי כרסום במשקל של ראיות התביעה. לפיכך, גם אם הראיה החסויה היא בעלת 'משמעות מסוימת', שיש בכוחה כדי לתרום להגנת הנאשם, יש להורות על גילוייה"** (סעיף 8 לפרק ג של העתירה).

35. הסנגור סבור, גם אם אין לו מידע מלא על החומר החסוי, כי גילוי של חומר זה, חיוני להגנת הנאשם, וחשיפתו תתמוך בקו ההגנה של העותרים-הנאשמים (סעיף 11 לפרק ג הנ"ל).

36. בהמשך, מובאות אסמכתאות רבות על חשיבות החומר לסיוע להגנת הנאשם, על פי הלכת **"אין חקר לתבונת סנגור מוכשר, ואין לנחש כיצד היה יוכל לנצל את החומר הנמצא לפניו"** (דברי השופט - כתוארו אז - יצחק אולשן, בע"פ 35/50 יעקב מלכה נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ד(1) 429, בעמ' עמוד 6

433, בין האותיות ה-ו).

37. בדיון בנושא הסרת החיסיון, הצהיר הסנגור כי אין לו כל טענת פסלות על כך שחלק מן הצווים להאזנות הסתר שנעשו בתיק זה, נחתמו על ידי, בתפקידי כסגן נשיא (עמ' 5, שורות 23-24, לפרוטוקול מיום 29.4.14; עמ' 8, שורות 14-15, לפרוטוקול מיום 21.5.14).

38. בהקשר זה של האזנת הסתר, טענת הסנגור היא זו: הוא מניח כי בנוסף להאזנת הסתר שהייתה ברכבם של בני משפחת כ, "חייבת להיות יחידה מאד קרובה לאותו רכב שנע במקום. נניח שאותה יחידה, על מנת לתעד את ההאזנה, אמורה לתצפת על האירוע. נניח שהם ראו את האירוע, האם לא מדובר בראיה חשובה מאד? לכאורה, עדים אובייקטיביים ראו את האירוע. אני רוצה לחזק את עמדתי, מי יכול להיות טוב מאשר שוטר שראה את האירוע?" (עמ' 8, שורות 21-24, לפרוטוקול מיום 21.5.14).

39. נושא נוסף, עליו חזר עו"ד עירוני, ב"כ הנאשמים, לא פעם, בבקשותיו לגלות לו ידיעות מודיעיניות, תחילתו בטיעון בישיבה הנ"ל, בה הוא אמר (עמ' 9, שורות 16-23):

"מתוך אותן ידיעות מודיעיניות יכולה לעלות ראיה, שתסייע לי בהוכחות הטענות שמרשיי הותקפו בהמשך, תקיפות חוזרות ונשנות, שהיו מזה חצי שנה. מר א א כמעט איבד את חייו. עולה בפירוש מתוך האזנה, שבא אדם כאשר הוא לא נמצא, לביתו, ניסה לפתוח את הדלת ולהיכנס, כאשר אשתו וילדיו נמצאים בבית. אף אחד לא נעצר. לפני מספר ימים אחדים הוגש כתב אישום לבית משפט השלום על לכאורה דרישת נכס באיומים נגד המשפחה היריבה [משפחת כהן], כאשר פלשו, לכאורה, למכולת הנמצאת בבעלות אח אחר [של האחים אילוז - הנאשמים]. מדובר במסכת של רדיפה ופגיעה מתמשכת במרשיי. הראייה החותכת היא שמרשיי מוזמנים לקצין המודיעין בעבר, ונאמר להם: 'תיזהרו על החיים שלכם', ואף אחד לא עושה כלום".

40. בדיון בפניי, שהתקיים ביום 1.6.14, בסוגיית הסרת החיסיון, הועלו טענות של שני הצדדים, כולל: שמיעת עדים של המאשימה, במעמד צד אחד, בדלתיים סגורות, ללא נוכחות הנאשמים; וכן טענות שהעלה בפניי עו"ד עירוני, במעמד צד אחד, שלא בנוכחות ב"כ המאשימה.

במסגרת הטיעונים הללו, סיפר יניב אילוז, נאשם 2, בהסכמת סנגורו, כי כחודש וחצי לפני האירוע קרא לו קצין ימ"ר, והוא מיד לקח מונית, והגיע אליו בשעה 10:00 בבוקר. בשיחה אמר לו איש המשטרה הנ"ל, כי מתכוונים לפגוע בו, וכי לא מדובר בהתראה של סתם, אלא באיום ממשי. לדברי נאשם 2, אמר לו איש המשטרה הנ"ל כי מי שרוצה לפגוע בו הוא י כ, וכי עליו - על נאשם 2 - לשמור על עצמו, ואם יגידו לו לרדת למטה, שלא יעשה כן. המזהיר הוסיף ואמר לו כי "יושבים עליהם" (הכוונה על משפחת כהן); אבל, מאחר והמשטרה לא נמצאת בכל מקום, על המוזהר - י א - להיזהר.

א א, נאשם 1, סיפר באותה ישיבה, כי אותו הזהירו מימ"ר ירושלים, בפגישה שהייתה במשטרת נווה יעקב, מסרו לו (שמו של המזהיר לא זכור לנאשם 1) שיש להם מידע, שיש סכנה לחייו, אך לא הוזכרה משפחת כ.

41. בסיום הדיון הנ"ל, ביום 1.6.14, הסכימה ב"כ המאשימה להסדר שהוצע על ידי לפיו, "ככל שמדובר בהאזנות הסתר, הקלטות של יום אירוע ושבוע שקדם לו, אני [ב"כ המאשימה] אעביר אותם למודיעין, והם יגידו איזה דברים ניתן לגלות, ואיזה לא, ואם יש צורך, יקויים דיון במעמד צד אחד, ובית המשפט יקבע מה מתוך החומר שהמודיעין ימסור, ניתן לגלות, ומה לא ניתן לגלות".

42. כדי לחסוך את המשך הדיונים בנושא זה של האיומים, האזנות הסתר והמקורות המודיעיניים, הצעתי באותה ישיבה של יום 1.6.14, כדלקמן (עמ' 8, שורות 14-2):

"ב"כ המדינה תסכים כי החומר, ככל שהוא נוגע לאיומים של משפחת כ על משפחת א, הוא עובדה מוסכמת בתיק (מבלי לבדוק מי המקור המודיעיני, ומבלי צורך לחקור אותו או לקיים דיון האם זכות הנאשם לגלות את הגורם המודיעיני חשוב להגנתו). בהנחה שב"כ המדינה מסכימה לכך, תוגש הצהרה מוסכמת לבית המשפט, ביחס לאותם עובדות אירועים ודיבורים הקשורים לכך שמשפחת כ רצתה לפגוע במשפחת א, החל מדברי קצין המודיעין סמי למר י א, ניסיונות משפחת כ לפגוע בקטנוע של א א, ניסיונות משפחת כ לפרוץ לבית של אברהם א, ולהטמין שם מטען או חומר אחר העלול לפגוע בילדי משפחת א.

במקרה כזה, ייחסו כל העדויות וכל הראיות, והמשפט יתחיל מהעדויות על האירוע עצמו, שבו תבחן שאלת ההגנה עצמית, על בסיס ההנחה שמשפחת א היתה בתחושה סובייקטיבית המבוססת על הראיות האמורות, לפיה משפחת כ מתכוונת לפגוע בהם.

עו"ד עירוני הצהיר כי פתרון זה מקובל עליו, ואם הוא יתקבל, הוא יוותר על טענותיו לגבי הפרפרזות לגבי המודיעין ולגבי האזנות הסתר, שקדמו לשעת האירוע.

עו"ד כ ע מבקשת פסק זמן ולהביע עמדה".

43. בסיום הדיון, ניתנה על ידי החלטה - ביום ג סיון תשע"ד (1.6.14), עמ' 12-13 - שבה נקבע (בפסקה 6 להחלטה), כי ב"כ המדינה תפעל על פי ההצעה ביחס להאזנות הסתר (ראה: פסקה 41 לעיל). כמו כן, נקבע (בפסקה 4 להחלטה הנ"ל) כי ב"כ המאשימה תיתן תשובתה להצעה של חיסכון בראיות והצהרה על האיומים (פסקה 42 לעיל).

44. באותה החלטה, גם קבעתי, לאחר ששמעתי את גורמי המדינה, במעמד צד אחד, כי "פרט לאנשי הסיוע שבאו מיד למקום, ולאחר מכן אנשי הימ"ר שבאו מאוחר יותר, לא היו גורמי משטרה עדי ראיה לאירוע המתואר בכתב האישום" (פסקה 5 להחלטתי הנ"ל).

45. בתשובה לטענת עו"ד עירוני, המבקש לדעת האם במסגרת האזנת הסתר היו גורמי משטרה נוספים סמוך לאירוע, בקשר להאזנה האמורה, קבעתי, כי מדובר בחיסיון של אמצעים ושיטות, ובכל מקרה, "זכותו [של עו"ד עירוני] כסניגור לא נפגעה עקב כך, כפי ששוכנעתי מנימוקי ב"כ המדינה ומהדברים שמסרו לי אנשי המשטרה בדיון במעמד צד אחד" (פיסקה 6 סיפא להחלטה).

46. בכך - כך נקבע בפסקה 7 להחלטה - מוצו כל הנושאים הרלבנטיים לבקשה להסרת החיסיון.

47. בעקבות הדיון האמור, של יום 1.6.14, הגישה ב"כ המאשימה, עו"ד ענת ארוסי כהן, סגנית בכירה לפרקליטת מחוז ירושלים (פלילי), ביום 11.6.14, את ההודעה הבאה:

"בהמשך להחלטת ביהמ"ש, מיום 1/6/14, מתכבדת המאשימה למסור את תגובתה לביהמ"ש הנכבד:

1. לגבי הידיעות המודיעיניות, ככלל, עתירה לגילויי ראייה מנוהלת לאחר שריעת המחלוקת ברורה לצדדים ולביהמ"ש, ורק בראי יריעת המחלוקת על ביהמ"ש לבחון את החומר החסוי ולאזן בין פוטנציאל החומר לשמש להגנתו של הנאשם לבין האינטרס הציבורי. בתיק שבפנינו, נוכח העובדה שהנאשמים שמרו במשטרה על זכות השתיקה, והגרסה היחידה שנשמעה הייתה מפיהם של בא כוחם, וגם זו - כללית ביותר - טענת הגנה עצמית, מבלי להתייחס לעובדות המתוארות בכתב האישום, לא יכולה המאשימה, ובוודאי שלא ביהמ"ש הנכבד, לבחון כראוי את הפוטנציאל המזכה של החומר החסוי, ככל שזה כלל קיים, ובוודאי שלא להצהיר על הידיעות המודיעיניות כעובדה.

2. לשם כך, על פני הדברים, בהינתן יריעת המחלוקת כפי שזו מונחת בפני בית המשפט, אין פוטנציאל להגנה בידיעות הללו, ועל כן, אין הצדקה לגלות את המקורות ולחשוף אותם.

3. המאשימה מוכנה להצהיר כי בין משפחת א למשפחת כ היה קיים סכסוך הדדי עובר לאירוע נשוא כתב האישום.

4. בנוגע לטענה של עו"ד עירוני, לפיה "נניח חבר של משפחת כהן יושב עם מר ירון כהן בבית ושומע ממנו שהוא הולך לחפש את משפחת א, כל הזדמנות שתהיה לו יפגע בהם, והאם זה לא רלוונטי להוכיח את הלך הרוח של הצד השני?...".

תציין המאשימה כי בירור שערכה מעלה כי הידיעות המודיעיניות אינן מבוססות על אמרה שנשמעה מפיו של י.כ, ומשכך, אינה מהווה "אמרת נאשם".

5. לגבי הצהרתו של הנאשם 2 כי "סמי מהמודיעין" פנה אליו, הזהיר אותו

אזהרה כללית ואז מסר את שמו של י כ כמי שרוצה לפגוע, בו, תחזור המאשימה על שמסרה באולם - לאחר בירור עם סמי, עלה כי לא מסר את שמו של י כ או כל אחד אחר ממשפחת כ, אלא רק הזהיר את י באזהרה כללית מפני פגיעה, בהתאם לנוהל אותו פירט קצין המודיעין נפתלי קצ'קא בדיון.

6. המאשימה תבקש להזכיר ולהדגיש כי במקרה שבפנינו, אין מדובר על תיק שמבוסס על מידע מודיעיני. מדובר על תקיפה הדדית של שני הצדדים, אשר התגלתה עקב דיווחים של עדי ראיה, האזנות וממצאים פורנזיים, והידיעות אינן רלוונטיות בענייננו לביסוס העובדות אשר מופיעות בכתב האישום.

7. לגבי האמור בפסקה הראשונה בעמוד 7 לפרוטוקול הדיון, תבקש המאשימה למסור תשובתה בעניין לביהמ"ש הנכבד, במעמד צד אחד, במהלך הדיון שקבוע ליום 18.6.14.

8. לגבי מעשיהם של בני משפחת כ כלפי משפחת א, המגובים בראיות אובייקטיביות, תציין המאשימה את אלה:

א. ביום 11.3.14 בסמוך לשעה 20:40, ירון כהן וכפיר ששון הגיעו לחנייה שמול ביתו של אברהם נ א. כ ש פתח את תא המטען של הקטנוע ששייך לא, והשניים עזבו את המקום.

ב. ביום 16.3.14 הגיעו י כ וכ ש לקיוסק במרכז העיר בבעלות ג א, כשכ ש רעול פנים, והכל כמפורט בכתב אישום שהוגש לבימ"ש שלום בירושלים, מצ"ב.

48. לאחר מכן, התקיים דיון נוסף בין הצדדים בעניין החסיונות והמוצגים המודיעיניים, שבמסגרתו הצהירה ב"כ המאשימה, כי, בכפוף למגבלה של שיטות ואמצעים, שלגביהם יש חיסיון במסגרת האזנת הסתר, שמע ירון כהן את הדברים הבאים ביחס לנאשמים (פרוטוקול מיום 3.7.14, עמוד 16, שורות 18-19):

"י א הוא מלשין והוא חול שרמוטה ועד תביעה.

מהשיחה עולה שמר י כ ואנשים נוספים ממשפחת כהן עומדים 100 מ' מביתם של משפחת א בהר חומה, וי ממשיך לנסוע, לא עוצר ולא ניגש, הא שמים רעש באופנוע שלהם להרתעה, כלומר שישמעו שהם עוברים".

49. ב"כ המאשימה ביקשה ארכה להגשת תשובה, ונענית לה (החלטה, מיום 8.7.14).

50. וזו ההודעה שנמסרה על ידי המדינה, ביום 9.7.14 (ההדגשות - במקור):

1. בהמשך להצעת בית המשפט הנכבד, מיום 3.7.14, תצהיר המאשימה, בכפוף לכך שהדבר ישמש כעובדה מוסכמת לצורך הדיון בתיק זה ובתיק זה בלבד, כי בימים הסמוכים לקרות האירוע המתואר בכתב האישום, חיפש י כ לפגוע במשפחת א. כמו כן, פנה י כ למספר עבריינים, כדי להשיג אמל"ח לשם מטרה זו.
2. יודגש כי אין בדברים האמורים כדי להיות ראייה או הסכמה של המאשימה על כך שהנאשמים ידעו על כוונה זו (כפי שצוין במעמד הצדדים במסגרת העתירה לגילוי ראייה).
51. בתגובה להודעה זו של המדינה, נמסרה הודעה של ב"כ הנאשמים, עו"ד עירוני, שבה קובל על כך שהפרקליטות, כלשונו, "פעם שנייה שמחליטה לעשות דין לעצמה, ולהתעלם באופן מפורט מהחלטת בית משפט" (סעיף 2 להודעת הסנגור).
52. הסנגור מצוין כי הפרקליטות לא רק שדחתה את הצעת בית המשפט אלא לא מסרה, על אף התחיבותה, 15 תמלילים ראשונים של האזנת סתר (סעיף 3 להודעה).
53. על כן, מבקש הסנגור, כי בית המשפט יורה "על חשיפת המקורות אשר עומדת מאחורי אותן ידיעות מודיעיניות המתייחסות לניסיונות משפחת כ לפגוע בנאשמים" (עמ' 4 סיפא להודעה).
54. לטענת הסנגור, הוא זכאי לכך, כי, לשיטתו, "מדובר בחומרים שיש [ב]הם כדי לסייע לנאשמים בהגנתם, כפי שקבע בית המשפט הנכבד בתיק זה, כל יתר האינטרסים והשיקולים נסוגים מפני אינטרס בכורה זה" (סעיף 5 סיפא להודעות הסנגור).
55. באותו דיון, ביום 13.7.14, לצערי, לא הצלחתי להביא את ב"כ הצדדים לעמק השווה, והצדדים התבצרו בעמדותיהם, כאשר ב"כ המאשימה, מנסה להצהיר הצהרה פלונית, וב"כ הנאשמים דורש הצהרה פלמונית. לכן מסקנתי בסיום הדיון הייתה, כי היא מוכיחה את אמרת חז"ל הידועה, לפיה הדרך הארוכה ביותר היא הקצרה ביותר, ועל כן, אין מנוס מהמצאת התמלילים של האזנות הסתר לב"כ הנאשמים, וקביעת דיון ביחס לחשיפת המקורות המודיעיניים, במעמד צד אחד, ושמיעת הסנגור, לאחר מכן (ראה: החלטתי מיום טו תמוז תשע"ד (13.7.14) עמ' 22-23 לפרוטוקול).
56. בדיון שהתקיים לאחר מכן, ביום 21.7.14, הוסכם על כך שכל התמלילים של האזנות הסתר יימסרו לעו"ד עירוני, על פי קצב שנקבע בהחלטה, כדי שהחומר יהיה בפניו, לקראת שמיעת העדים.
57. אשר לנושא החסינות והחומר המודיעיני, נרשם בפסיקה 1 להחלטתי, מיום כט תמוז תשע"ד (21.7.14), כדלקמן:

"לאחר דין בלתי פורמלי עם ב"כ הנאשם, עו"ד עירוני, הוסכם שבקשתו להסרת החיסיון ולגילוי המקור של הידיעות נשוא המחלוקת, תידון בשלב מאוחר יותר, במועד שעו"ד עירוני יחפוץ בו, לפי קצב ההתקדמות בתיק".

58. אתייחס, אפוא, לשלב האחרון של סוגיית החיסיון והחומר המודיעיני, לאחר שאביא, במסגרת הפרק המתאר את ההליכים בתיק, את השלב שבו הועלה נושא זה, ומה שהוחלט בעקבותיו.

59. אחזור, עתה, לתשובת הנאשם לכתב האישום ולהליך ביניים אחר (בעניין הרכב), בטרם אעבור לתיאור ההליכים בתיק העיקרי ולהצגת תמצית הראיות.

תשובת הנאשמים לכתב האישום

60. הסנגור, בתשובתו לכתב האישום, בישיבת בית המשפט, ביום כא אייר תשע"ד (21.5.14) (עמ' 9, שורה 30 - עמ' 10 שורה 24), התייחס במפורט לכל אחת מהטענות והנתונים שהוזכרו בכתב האישום.

61. אשר לתיאור בסעיף 1 לכתב האישום בדבר **"סכסוך"** בין המשפחות, עמדת הסנגור היא כי הנאשמים לא עשו דבר. לדבריו מהאזנת הסתר עולה, לכאורה, כי משפחת כהן, רוצים לפגוע בהם, בנאשמים, **"כי חושבים [משפחת כ], ש [הנאשמים] משתפים פעולה עם המשטרה, זה עולה מהאזנת הסתר"** (עמ' 10, שורות 1-3 לפרוטוקול, מיום 21.5.14).

62. לסעיף 2 לכתב האישום - התשובה של הנאשמים היא זו: **"אין לי מושג מאיפה נסעו י כ [וילדיו] ולמה הם באו משם. מאשר שהם [הנאשמים] היו שם"**. (עמ' 10, שורה 4).

את סעיף 3 לכתב האישום מאשר הסנגור, ואינו טוען אליבי בשם מרשיו, והצהיר כי הם היו במקום.

63. לסעיף 4 לכתב האישום (שצוטט במלואו, לעיל, בפיסקה 10), תשובת הסנגור היא (עמ' 10, שורות 6-13), כי התיאור של העובדות בכתב האישום אינו נכון ואינו מלא. על פי גרסת הנאשמים - מפי סנגורם - השלב הראשון היה שמשפחת כ זרקו אבן על הרכב קאיה של הנאשמים, ואין מחלוקת שהשמה של הקאיה שבורה.

64. הסנגור מסביר כי כאשר הגיעו הנאשמים למקום האירוע, היו על הכביש 5 אנשים עם מקלות שלופים, בעוד שלנאשמים לא היו מוטות ברזל וסכינים. כאשר ראו הנאשמים את 5 האנשים, אז לא ידעו שחלקם הם ילדיו של י כ (מ וד), שאותם הנאשמים לא מכירים.

65. הסנגור מאשר שמרשיו שמרו על זכות השתיקה במשטרה. בתשובה לשאלה, אמר הסנגור כי הנאשמים

לא הגישו תלונה על אלימות כלפיהם. במהלך החקירה, הם ביקשו עימותים ומסדר זיהוי.

66. לתיאור האלימות (סעיפים 5-6 לכתב האישום, שהובאו לעיל בפיסקה 11), תשובת הסנגור היא כי התיאור בכתב האישום "**פשוט לא נכון**" (עמ' 10, שורה 14 לפרוטוקול הנ"ל). לדברי ב"כ הנאשם, לא היו לנאשמים כלים בידיים. היה מאבק, כאשר הנאשמים באים להדוף את התוקפים אותם. בסיום האירוע, הגיע א (נ) א, נאשם 1 לבית חולים, כשהוא סובל מדקירות מאד מסוכנת באזור הצוואר, הגב והבטן. נאשם 2, הספיק, למזלו, לברוח מהמקום.

67. ככל שמדובר בשלבי האירוע, לגרסת ב"כ הנאשמים, התיאור הנכון הוא זה (עמ' 11, שורות 17-20): **"כשהנאשמים יצאו עצמם מהרכב [שלם, הקאיה], התפתחה קטטה ברחוב. הם [הנאשמים] ניסו להגן על עצמם, ויכול להיות שתוך כדי מאבק הם היכו מישהו. למשטרה יש מזכר שכותב שוטר, שהוא זיהה את החפצים שנתפסו בזירת האירוע כחפצים שנתפסו כחודש לפני כן כחפצים שנתפסו אצל משפחת כ, ובטעות הוחזרו להם. בני משפחת כ זרקו על הנאשמים אבנים, גם תוך כדי נסיעה [של הנאשמים עם הקאיה]".**

68. אשר לעובדות המתוארות בסעיף 6 לכתב האישום (שצוטט בפיסקה 11 סיפא לעיל), תשובת הסנגור היא כי הוא מאשר שמ כ ניפץ את השמשה הקדמית של הקאיה, אבל זה היה בתחילת האירוע. בסוף האירוע, נתלה ירון כהן על הרכב של הנאשמים, כאשר הם ניסו לברוח מן המקום (עמ' 11, שורות 20-22).

69. סעיף 7 לכתב האישום, מזכיר את התוצאות הרפואיות של האירוע (צוטט בפיסקה 12 לעיל). הסנגור מאשר את התיעוד של בית החולים, ואף הצהיר באותה נשימה, כי אין צורך להביא רופאים אלה, כעדים, על פי סעיף 144 לחסד"פ (עמ' 10, שורות 23-24 לפרוטוקול הנ"ל).

שחרור הרכב קאיה, שנתפס כראיה

70. במהלך השלבים הראשונים של המשפט, ביום 2.4.14, הגיש ב"כ הנאשמים, עו"ד מיכאל עירוני, בקשה דחופה להחזרת התפוס, על פי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי [מעצר וחפוש] [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, ועניינה החזרת הרכב מסוג קאיה, השייך לאשתו של י א, הזקוקה לרכב זה, להסעת עצמה ושני ילדיה הקטנים, והילד השלישי שנולד במהלך הדיונים בתיק.

71. בהחלטתי, מיום ד סיון תשע"ד (2.6.14), הצעתי לצדדים להגיע להסכם, גם על דעת באי כוחם של משפחת כ, שמא מי מהם יהיה זקוק לרכב, כראיה לעניין המשפט שהוגש נגדם.

72. כמו כן, קבעתי, בהחלטתי הנ"ל, כי יתקיים דיון במעמד ב"כ הצדדים.

73. במהלך הדיון, שהתקיים דווח לי כי הצדדים, בכל התיקים, הגיעו להסכמה, ומכוחה שחררתי את הרכב קאיה, שהועבר לאשת הנאשם, וזאת לאור הצהרה לפיה, הצדדים "לא יעלו כל טענה במסגרת התיק העיקרי בדבר פגם בראיות או בדבר העדר מוצג פיזי, ויסתפקו בצילומים ובחומר הראיות הנמצא בתיק" (פיסקה 3, להחלטתי מיום ה תמוז תשע"ד (3.7.14)).

74. במסגרת עקרון השוויון והסימטריה, נאמר באותה החלטה, כי ב"כ הצדדים בתיק שבפניי, עורכי הדין ארוסי כהן (ב"כ המאשימה) ועו"ד עירוני (ב"כ הנאשמים), מצהירים הצהרה זהה לגבי הרכב שנתפס ממשפחת כ, ויוכלו להציג מסמך זה בפני כב' השופט רומנוב, שבפניו נידונה הבקשה לשחרור הרכב של משפחת כהן (פיסקה 4 להחלטה הנ"ל).

סקירת תמצית ההליכים, העדויות והראיות

75. לתיק זה הוקדשו 18 ישיבות בית משפט, מתוכם לשלבים הראשוניים 7 ישיבות, להוכחות 8 ישיבות וישיבה וחצי לסיכומים (בנוסף לכך, גם הוגשו השלמות סיכומים בכתב).

76. בתיק זה הוגש תיק מוצגים של המאשימה (מוסכם), שכלל פריטים רבים, כמפורט להלן:

ת/1 - מפת הר חומה - מסומנת ע"י רן כרמלי

ת/2 - חקירת נאשם 1 מיום 21.3.14 שעה 23:09 (חוקר דוד-לוי)

2 א - דיסק המתעד את החקירה הנ"ל.

ת/3 - חקירת נאשם 1 מיום 25.3.14 שעה 13:27 (חוקר דוד-לוי)

ת/3 א - דיסק המתעד את החקירה הנ"ל.

ת/4 - חקירת נאשם 1 מיום 31.3.14 שעה 15:22 (חוקר דוד-לוי)

ת/4 א - דיסק המתעד את החקירה הנ"ל.

ת/5 - תעודה רפואית נאשם 1 מיום 21.3.14 (אורתופדיה-ניורוכירורגיה)

ת/6 - גיליון שחרור ממיון נאשם 1 מיום 21.3.14.

ת/7 - דוח מעצר נאשם 1 מיום 23.3.14 21:30 (רס"ל באסל פרג')

- 8/ת - דוח קצין ממונה נאשם 1 21.3.14 00:08 (אילן גרנות)
- 9/ת - חקירת נאשם 2 מיום 21.3.14 23:11 (חוקר יצחק לוי)
- 9/ת א - דיסק המתעד את החקירה הנ"ל.
- 10/ת - חקירת נאשם 1 מיום 25.3.14 שעה 13:49 (חוקר רן כרמלי)
- 10/ת א - דיסק המתעד את החקירה הנ"ל.
- 11/ת - חקירת נאשם 2 מיום 31.3.14 שעה 15:23 (חוקר רן כרמלי)
- 11/ת א - דיסק המתעד את החקירה הנ"ל.
- 12/ת - דו"ח פעולה/תפיסה וסימון מיום 21.3.14 22:50 - סמ"ר עדי יונה
- 13/ת - דו"ח קצין ממנוחה נאשם 21.3.14 00:55 (אילן גרנות)
- 14/ת - דו"ח עיכוב נאשם 2 21.3.14 23:15 סמ"ר עדי יונה
- 15/ת - דו"ח פעולה מיום 22.3.14 יצחק לוי - כתמי דם על מכנסיו של נאשם 2
- 16/ת - דו"ח פעולה מיום 22.3.14 20:08 אביעד בלמס - חיפוש בביתו ירון כהן
- 17/ת - הודעתו של י כ מיום 21.3.14 19:00 בבית חולים (חוקר באסל פארג')
- 18/ת - הודעתו של י כ מיום 21.3.14 (חוקרת רויטל צרף)
- 19/ת - חקירת י כ מיום 22.3.14 שעה 21:16 (חוקר יריב דאהן)
- 19/ת א - דיסק המתעד את החקירה הנ"ל.
- 20/ת - חקירת ירון כהן מיום 26.3.14 שעה 11:45 (חוקר דוד לוי)
- 20/ת א - דיסק המתעד את החקירה הנ"ל.
- 21/ת - חקירת י כ מיום 31.3.14 שעה 09:37 (חוקר דוד לוי)
- 21/ת א - דיסק המתעד את החקירה הנ"ל.
- 22/ת - חקירת י כ יום 3.4.14 שעה 11:45 (חוקר אלון חבר)
- 23/ת - זכ"ד דוח תשאול י כ 31.3.14 מיום 1.4.14 (דוד לוי)

ת/24 תעודה רפואית ומסמכי "טרם" י כ

ת/25 דו"ח קצין ממונה י כ מיום 22.3.14 21:30 (אלי כהן)

ת/26 - תמלול חקירתו של י כ מיום 23.4.14 (חוקר גדי לובין) + דיסק המתעד את החקירה הנ"ל.

ת/27 - תמלול חקירתו של י כ מיום 29.4.14 (חוקרים גדי לובין, יצחק לוי ורויטל צרף) + דיסק המתעד את החקירה הנ"ל.

ת/28 - חקירת ד כ מיום 22.3.14 שעה 19:29 (חוקרת רויטל צרף)

ת/28 א - דיסק המתעד את החקירה הנ"ל.

ת/29 - חקירת ד כ מיום 27.3.14 שעה 11:32 (חוקר רן כרמלי)

ת/29 א - דיסק המתעד את החקירה הנ"ל.

ת/30 - חקירת ד כ מיום 2.4.14 שעה 12:56 חוקר דו לוי

ת/30 א - דיסק המתעד את החקירה הנ"ל.

ת/31 - חקירת ד כ מיום 3.4.14 שעה 12:50 (חוקר גדליה לובין)

ת/31 א - דיסק המתעד את החקירה הנ"ל.

ת/32 - סיכום אשפוז ד כ מיום 2.4.14 שעה 09:21.

ת/33 - בדיקות מעבדה כ ד מיום 21.3.14 שעה 18:40.

ת/34 - גיליון שחרור ממין אורתופדיה כ דמיום 21.3.14 שעה 18:40

ת/35 - גיליון שחרור ממין אורתופדיה כ ד מיום 31.3.14 שעה 18:40

ת/36 - בקשה להעברת/קליטת עצור מיום 25.3.14 שעה 10:47 (חוקר - דוד לוי)

ת/37 - חקירת מ כ מיום 22.3.14 שעה 20:21 (חוקר - ולאדיסלב לויין)

ת/38 - חקירת מ.כ מיום 27.3.14 שעה 10:41 (חוקר - גדליה לובין)

ת/38 א - דיסק המתעד את החקירה הנ"ל.

ת/39 - חקירת מ כ מיום 31.3.14 שעה 08:57 (חוקר - רן כרמלי)

ת/39 א' - דיסק המתעד את החקירה הנ"ל.

- ת/40 - חקירת מ כ מיום 3.4.14 שעה 11:36 (חוקר - גדליה לובין)
- ת/41 - דיסק המתעד את החקירה הנ"ל.
- ת/42 - גיליון שחרור ממיון נירוכירורגיה מ כ מיום 21.3.14.
- ת/43 - דו"ח קצין ממונה מ כ מיום 22.3.14 שעה 17:00 (אלי כהן)
- ת/44 - מזכר חקירתו של מ כחלקית ללא עו"ד מיום 22.3.14 (חוקר - ולאדיסלב לויין)
- ת/45 - בקשה להעברת/קליטת עצור מ כ מיום 25.3.14 שעה 10:50 (דוד לוי)
- ת/46 - דו"ח זכ"ד אליה חזוט מיום 1.4.14.
- ת/47 - חקירת א כמיום 26.3.14 שעה 11:23 (חוקר - יצחק לוי)
- ת/48 - חקירת ג א מיום 24.3.14 שעה 13:26 (חוקר - דוד לוי)
- ת/49 - מזכר שיחה עם מד"א והזמנת ג א לחקירה מיום 24.3.14 (דוד לוי)
- ת/50 - חקירת א א מיום 24.3.14 שעה 14:26 (חוקר - דוד לוי)
- ת/51א - שרטוט זירה אבירם דותן
- ת/52א - שרטוט זירה יהל דותן
- ת/53 - דו"ח תפיסה וסימון 22.3.14 01:43 דותן גרליק
- ת/54 - דו"ח פעולה מספר 2-44-18-6 21.3.14.
- ת/55 - תמלול שיחה מוקד סיגל+האני+מור+רטא+נועה מיום 21.3.14 + דיסק המתעד שיחה זו.
- ת/56 - הודעה עד ה.ד. מיום 21.3.14.
- ת/57 - מזכר - שרטוט זירה ע"י העדה ה.ד. מיום 23.3.14 (שמעון זכריה)
- ת/58 - השרטוט הנ"ל מיום 23.3.14.
- ת/59 - הודעת עד נ.ד. מיום 21.3.14 שעה 19:30 (חוקר - רויטל צרף)
- ת/60 - הודעת עד נ.ד. מיום 21.3.14.
- ת/61 - חוות דעת מומחה סיגל ברליין מיום 10.4.14.

- ת/62 - טופס לזואי מוצגים מיום 27.3.14 (לובין גדליה)
- ת/63 - טופס קבלת מוצגים לבדיקה מיום 27.3.14 שעה 16:00 (ששי עזרא)
- ת/64 - טופס קבלת מוצגים לבדיקה מיום 25.3.14 שעה 12:47 (ששי עזרא)
- ת/65 - טופס קבלת מוצגים לבדיקה מיום 24.3.14 שעה 16:19 (אמיר שאולוף)
- ת/66 - טופס קבלת מוצגים לבדיקה מיום 24.3.14 שעה 15:59 (אמיר שאולוף)
- [ת/67 - לא הוגש - כפל מוצג]
- ת/68 - טופס קבלת מוצגים לבדיקה מיום 23.3.14 שעה 15:58 (אמיר שאולוף)
- ת/69 - טופס קבלת מוצגים לבדיקה מיום 24.3.14 שעה 11:07 (סימה אברהמי)
- ת/70 - טופס קבלת מוצגים לבדיקה מיום 23.3.14 שעה 14:22 (אמיר שאולוף)
- ת/71 - טופס לזואי מוצגים מיום 24.3.14 (לובין גדליה)
- ת/72 - טופס לזואי מוצגים מיום 22.3.14 (דהאן יריב)
- ת/73 - טופס לזואי מוצגים מיום 23.3.14 (לובין גדליה)
- ת/74 - טופס לזואי מוצגים מיום 22.3.14 (דהאן יריב)
- ת/75 - טופס לזואי מוצגים מיום 23.3.14 (לובין גדליה)
- ת/76 - טופס לזואי מוצגים מיום 24.3.14 (לובין גדליה)
- ת/77 - טופס לזואי מוצגים מיום 25.3.14 (לובין גדליה)
- ת/78 - טופס לזואי מוצגים מיום 26.3.14 (לובין גדליה)
- ת/79 - מזכר תפיסה וסימון מיום 3.4.14 (יצחק לוי)
- ת/80 - חוות דעת מומחה סיגל ברליין מיום 31.3.14.
- ת/81 - דו"ח פעולה/תפיסה וסימון מיום 23.3.14 שעה 19:09 (חן ויזמן)
- ת/82 - תמונה של מ כ בבי"ח.
- ת/83 - תמונה של ד כ בבי"ח.

- ת/84 - תמונה של י כבבי"ח.
- ת/85 - תמונה של י כ בבי"ח.
- ת/86 - תמונה של י כ בבי"ח.
- ת/87 - תמונה של י כ בבי"ח.
- ת/88 - דו"ח בדיקה מיום 9.4.14 (בוריס גלר)
- ת/89 - מכתב סימון דגימות חומר מיום 31.3.14.
- ת/90 - דו"ח תפיסת מוצגים מיום 22.3.14 (עראידה עמיד)
- ת/91 - חוות דעת מומחה שרינה ויזנר מיום 22.4.14.
- ת/92 - בדיקת טביעות אצבעות מיום 85.4.14.
- ת/93 - זיהוי טביעות אצבע ד כ מיום 1.4.14 שעה 12:22.
- ת/94 - דו"ח בדיקה מיום 9.4.14 (בוריס גלר)
- ת/95 - דו"ח בדיקת זירת עבירה מיום 22.3.14 (יאיר דלבר)
- ת/96 - מזכר דגימות גדליה לובין מיום 27.3.14.
- ת/97 - דו"ח בדיקת רכב קאיה ל.ז. 9865111 מיום 25.3.14 (יאיר דלבר)
- ת/98 - דו"ח בדיקת מאזדה ל.ז. 6565060 מיום 25.3.14 (יאיר דלבר)
- ת/99 - דו"ח העברת מוצגים ממשד המוצגים לחקירות מחוז ירושלים מיום 25.3.14 שעה 9:51.
- ת/100 - דו"ח תפיסת מוצגים מיום 23.3.14 (דלבר יאיר)
- ת/101 - דו"ח תפיסת מוצגים מיום 23.3.14 (יאיר דלבר)
- ת/102 - דו"ח תפיסת מוצגים מיום 22.3.14 (יאיר דלבר)
- ת/103 - מזכר - החלפת שקיות מז"פ למוצג מיום 24.3.14 (גדליה לובין)
- ת/104 - דו"ח בדיקת מז"פ מיום 22.3.14 (עראידה עמיד)
- ת/105 - דו"ח תפסית מוצגים מיום 22.3.14 (עראידה עמיד)

- ת/106 - לוח תצלומים מיום 21.3.14 (עראידה עמיד)
- ת/107 - דו"ח פעולה/תפיסה וסימון מיום 23.3.14 שעה 19:09 (חן ויזמן)
- ת/108 - רשימת רכוש כולל מיום 23.3.14 בשעה 09:14.
- ת/109 - דו"ח פעולה עד יונה מיום 22.3.14 בשעה 3:45.
- ת/110 - דו"ח תפיסה וסימון עומר כהן מיום 21.3.14 שעה 20:15.
- ת/111 - רישום מוצגים ציפי ועקוביאן מיום 26.3.14.
- ת/112 - מזכר - מוטות ברזל שנתפסו בזירה מיום 23.3.14 (יריב דהאן)
- ת/113 - צילום מוטות ברזל שנתפסו בזירה.
- ת/114 - צילום מוטות ברזל שנתפסו בזירה.
- ת/115 - מזכר - זכ"ד יריב דהאן מיום 22.3.14.
- ת/116 - מזכר דו"ח צפיה יריב דהאן מיום 26.3.14.
- ת/117 - דו"ח פעולה תפיסה וסימון יריב דהאן מיום 22.3.14 שעה 00:16.
- ת/118 - מזכר - דו"ח תחקור יריב דהאן מיום 22.3.14.
- ת/119 - דו"ח אירועים מלא משטרת ישראל מיום 21.3.14.
- ת/120 - תשאול ראשוני של שני מעורבים באירוע קטטה מיום 21.3.14 (חוקר - מוחה באסל).
- ת/121 - דו"ח פעולה הורדת מצלמה מיום 23.3.14 שעה 10:30 (חן ויצמן)
- ת/122 - דו"ח צפיה מיום 23.3.14 שעה 14:00 (חן ויצמן) + דיסק מצלמות האבטחה.
- ת/123 - מזכר - שיחה עם חוקר מצלמות מיום 23.3.14 (יצחק לוי)
- ת/124 - מזכר - תחקור שכנים רחוב שמחת כהן 22 מיום 23.3.14 (רן כרמלי)
- ת/125 - דו"ח פעולה יריב דהאן מיום 22.3.14 שעה 00:07
- ת/126 - מזכר אלי כהן מיום 21.3.14
- ת/127 - דו"ח פעולה כהן עומר מיום 21.3.14 שעה 17:18

- ת/128 - דו"ח תפיסה וסימון גרילק דותן מיום 21.3.14 שעה 20:15
- ת/129 - דו"ח פעולה חגג דוד מיום 21.3.14 שעה 17:17
- ת/130 - לא הוגש - כפל מוצג]
- ת/131 - דו"ח פעולה אוחנה מיכאל מיום 21.3.14 שעה 17:18
- ת/132 - דו"ח פעולה דני בלינק מיום 22.3.14 שעה 21:20
- ת/133 - אוגדן שיחות האזנות סתר + דיסק המתעד שיחה מספר 317
- ת/134 - כתב אישום מתוקן לבית משפט שלום נגד י כ וכפיר ששון בקר לאירוע של יום 16.3.14
- ת/1001 - דו"ח בדיקת זירת עבירה של המז"פ מיום 19.1.15

77. להלן המוצגים שהוגשו מטעם הנאשם:

- נ/1 - מרשם פלילי ירון כהן
- נ/2 - בקשה למתן היתר להאזנת סתר - מיום 31.10.13 עורך המסמך תומר דבש
- נ/3 - בקשה למתן היתר להאזנת סתר מיום 4.11.163 עורך המסמך תומר דבש
- נ/4 - בקשה למתן היתר להאזנת סתר - מיום 13.11.14 עורך המסמך רובי ארינוס
- נ/5 - בקשה למתן היתר להאזנת סתר - מיום 6.3.14 עורך המסמך תומר דבש
- נ/6 - בקשה למתן היתר להאזנת סתר מיום 13.3.14
- נ/7 - בקשה להסרת מגבלות שנקבעו בהיתר מיום 8.4.14 עורך המסמך שי אללי
- נ/8 - בקשה להסרת מגבלות שנקבעו בהיתר - מיום 27.4.14 עורך המסמך רוני ארינוס
- נ/9 - מזכר - דו"ח פעולה מיום 16.3.14 עורך המסמך דני בלינק
- נ/10 - פראפרזה 13-0486-422
- נ/11 - פראפרזה 14-0134-076
- נ/12 - פראפרזה 14-0138-194
- נ/13 - פראפרזה 14-0186-618

- נ/14 - תמונה כלי פריצה מיום 11.1.14 עורך המסמך לוי רונן
- נ/15 - תמונה כלפי פריצה מיום 15.1.14
- נ/16 - תיק רפואי - עורך המסמך א א
- נ/17 - תמונות חבישות - עורך המסמך א א
- נ/18 - מזכר דו"ח תחקור מיום 23.3.14 עורך המסמך - יריב דהאן
- נ/19 - האזנת סתר מספר שיחה 283 מיום 19.11.13
- נ/20 - האזנת סתר מספר שיחה 288 מיום 19.11.13 - עורך המסמך שני
- נ/21 - האזנת סתר מספר שיחה 290 מיום 19.11.13 - עורך המסמך שני
- נ/22 - האזנת סתר מספר שיחה 291 מיום 19.11.13 - עורך המסמך שני
- נ/23 - האזנת סתר מספר שיחה 2619 מיום 19.11.13 - עורך המסמך רונית
- נ/24 - האזנת סתר מספר שיחה 2623 מיום 19.11.13 - עורך המסמך רונית
- נ/25 - האזנת סתר מספר שיחה 250 מיום 19.11.13 - עורך המסמך עמית
- נ/26 - האזנת סתר מספר שיחה 261 מיום 20.3.14 - עורך המסמך שני חקון
- נ/27 - האזנת סתר מספר שיחה 272 מיום 20.3.14 - עורך המסמך עמית
- נ/28 - האזנת סתר מספר שיחה 292 מיום 21.3.14 - עורך המסמך עמית
- נ/29 - האזנת סתר מספר שיחה 314 מיום 21.3.14 - עורך המסמך ילנה זלצמן
- נ/30 - הודעת אברהם כהן מיום 23.3.14 עורך המסמך יצחק לוי
- נ/31 - מזכר - זכ"ד מיום 22.3.14 עורך המסמך יריב דהאן
- נ/32 - משטרת ישראל - דו"ח אירועים מלא מיום 23.3.14 עורך המסמך עזרן רעות
- נ/33 - הודעת י.ד. מיום 23.3.14 עורך המסמך שמעון זכריה
- נ/34 - דו"ח פעולה 6-18-44-2 עורך המסמך ע כ
- נ/35 - הצהרה מטעם המאשימה - מיום 11.6.14 עורך המסמך ע א. כ

נ/36 - הודעה מטעם המאשימה מיום 9.7.14 - עורך המסמך ע.א. כ

נ/37 - הצהרה מטעם המאשימה - עמ' 16 פרוטוקול מיום 3.7.14 עורך המסמך ע.א. כ

נ/38 - הצהרה מטעם המאשימה - עמ' 21 מיום 13.7.14 עורך המסמך ע.א. כ

נ/39 - פרוטוקול בית משפט השלום מ"י 41932-03-14 מתאריך 22.3.14 (כב' השופט ענת זינגר)

נ/40 - פרוטוקול בית משפט השלום מ"י 54145-03-14 מתאריך 27.3.14 (כב' השופט אביטל חן)

נ/41 - פרוטוקול בית משפט השלום מ"י 54145-03-14 מתאריך 1.4.14 (סגנית הנשיאה, כב' השופטת עירית כהן)

77. להלן העדים שהעידו על פי סדר הפרוטוקול:

א. הקטין א.ר. (בן 11 שנים), שהעיד באופן מיוחד המתאים לעדות ילד (כאשר עורכי הדין והשופט ללא גלימות, יושבים בצוותא, ללא נוכחות הנאשמים, בהסכמת הסנגור) - פרוטוקול מיום 29.7.14, עמ' 29-53.

ב. יהל דותן - הפרוטוקול הנ"ל, עמ' 54-62.

ג. אבירם דותן - הפרוטוקול האמור, עמ' 62-69.

ד. י.כ. - פרוטוקול זה, עמ' 77-126.

ה. ד.כ. - פרוטוקול הנ"ל מיום 22.9.14 עמודים 138-154.

ו. מ.כ. - פרוטוקול הנ"ל עמ' 154-164.

המדינה לאחר עדויות אלה הצהירה אלה עדיי (עמ' 164 שורה 17) .

78. התובעת חזרה על כך גם כאשר התחיל הסניגור בטיעוניו שאין מקום להשיב לאשמה. (עמ' 181 שורות 12-13).

79. בתום שמיעת הראיות של המאשימה, התעוררו ויכוחים רבים בין הצדדים לעניין עדויות המקורות, ומכל מקום הסניגור עו"ד עירוני, התחיל לטעון שאין מקום להשיב לאשמה.

80. לאחר עמודים רבים, הצהיר ב"כ הנאשם שהוא חוזר בו מטענתו אין מקום להשיב לאשמה ומיד הוסיף כי הנאשמים יעידו באותו יום ובישיבה הבאה תשמע עדותו של המקור המודיעיני (עמ' 199 שורות

17-18 וכן שורה 27, שם).

81. נאשם 1, א נ א, העיד בישיבת יום 22.9.14 החל מעמ' 199 ועד לתום הישיבה (עמ' 248).
82. נאשם 1 המשיך להעיד ביום 8.10.14, עמ' 268 - 315.
83. נאשם 2 מר י א, העיד באותה ישיבה של 5.10.14 החל מעמ' 315 ועדותו כולל החקירה הנגדית הסתיימה באותו יום בעמ' 401 לאחר שעו"ד עירוני הצהיר שאין לו חקירה חוזרת, עמ' 401 שורה 10.
84. מיד לאחר מכן התעוררה שאלת עדות המקור עליה החלטתי לעיל (ראה פסקה 57).
85. ב"כ הצדדים טענו, כאשר ב"כ המדינה, לאחר ביקשה הפסקה והתייעצה, החליטה כי היא סבורה שאין מקום להעיד את המקור, ועל כן היא מבקשת לחזור בה מכתב האישום.
86. בעקבות זאת, ניתנה על ידי הכרעת דין המזכה את הנאשמים (עמ' 413 לפרוטוקול מיום יא תשרי תשע"ה (5.10.14)).
- בנוסף להקלטה האמורה, ניתנה החלטה מפורטת הנושאת תאריך יב תשרי תשע"ה (6.10.14).
87. בעקבות זאת התעוררה שאלת שחרורם של הנאשמים או הותרתם במעצר והעניין הוסדר לבסוף בבית משפט זה ואחר כך בבית משפט העליון (נושא שאין צורך להאריך בו).
88. המדינה הגישה ערעור לבית המשפט העליון (עותק לא נמסר לי).
89. אל"י נשלח מבית המשפט העליון פסק דין בע"פ 6703/14 שניתן על ידי הרכב בראשות כב' השופט - כתוארו אז - אליקים רובינשטיין, וכב' השופטים עוזי פוגלמן וצבי זילברטל, ביום ב טבת תשע"ה (24.12.14), שזה לשונו:
- "סבורים אנו כי במישור הדיוני חל בכגון דא אשר נפסק בע"פ 351/14 מדינת ישראל נ' פקיה (16.2.14), ועל כן מבוטל הזיכוי בבית המשפט קמא; ובית המשפט ישמע את גורמי המדינה במעמד צד אחד, לרבות לגבי האפשרות לשמוע את המקור מאחורי פרגוד ובהסוואת קול, ויכריע לפי שיקול דעתו, בלא שנביע כל דעה לגוף הדברים".**
90. לאחר שהתיק חזר מבית משפט עליון, נקבעה ישיבה שבו שאלתי את ב"כ הנאשמים האם בכוונתו

להעיד את מרשיו ותשובתו היתה בשלילה (עמ' 416 שורות 25-27 לפרוטוקול מיום א שבט תשע"ה (21.1.15)).

91. בישיבה הנ"ל העידו עדי הגנה חיצוניים:
- א. שמעון חיים - נהג המונית שהסיע את הנאשם יניב אילוז לפגישה בימ"ר (עמ' 417-425).
- ב. יעקב אילוז - בן דוד של שני הנאשמים (עמ' 425 - 441).
- ג. עו"ד אלי כץ (עמ' 441 - 447).
92. לאחר מכן היה דיון לגבי הזמנת עדי הגנה נוספים ובהם מומי ששון (עמ' 447 - 450).
93. המדינה ביקשה להעיד עד הזמה 1 ממז"פ מר יאיר דבלר (עמ' 450 עד 455).
94. עד הזמה נוסף מטעם המדינה, היה מר סמי אזרזר רס"ב איש מודיעין מימ"ר ירושלים שהתייצב לדיון בלי רישומים והעיד מזיכרונו (עמ' 456). הוא נחקר על ידי שני הצדדים (עמ' 455 עד 475).
95. בסיום ישיבה זו ביום א שבט תשע"ה (21.1.15) אפשרתי השמעת עד הגנה נוסף שהוא מומי ששון, בישיבה שנקבעה ליום 28.1.15 ולאחר מכן קבעתי כי יהיו סיכומי הצדדים (ההחלטה הינה בעמ' 476 לפרוטוקול).
96. בנוסף לכך היה דיון ביום 29.12.14 לעניין השמעת המקור המודיעיני. שמעתי את ב"כ הצדדים במעמד צד אחד, כל אחד בנפרד, והסיכום היה שהמקור המודיעיני לא יעיד. וכנגד זאת אפשרתי השמעת עדי הגנה.
97. בישיבה מיום 28.1.15 התברר שהעד מומי ששון לא הגיע ואז ביקש עו"ד עירוני לאפשר למרשיו להעיד פעם נוספת וכך היה (עמ' 487 - 541).
98. בסוף הישיבה האמורה, בהסכמה, הוגש כתב אישום מתוקן נגד ש ו י כ (ת/134) כאשר ב"כ המדינה הצהירה כי י כ הורשע וקיבל 5 חודשי מאסר (עמ' 545, שורה 19). כמו כן הסכימו הצדדים כי יוגשו קלסרים מוצגים של המאשימה ושל הנאשמים (פירוט המוצגים הובא לעיל בפסקאות 76 ו - 77).

תמצית הטיעונים של המאשימה

99. ב"כ המאשימה פירטה את סיכומיה הן בישיבת בית-משפט מיום 28.1.15, הן בתחילת ישיבת בית-משפט מיום 2.2.15, ובנוסף לכך גם הגישה, על-פי המוסכם, השלמות הפניה (באיחור, אך הוא מוסכם) ביום 11.2.15.
100. המאשימה מבקשת כי לעניין האירועים שהיו ביום 21.3.14, בשעה 17:15, אאמץ את הנתונים כפי שעולים מהתמליל של השיחות שהוקלטו ברכב שבו נסעו בני משפחת כהן (מספר שיחה 317), שצורפה גם כנספח ב' להשלמת ההפניות מטעם המאשימה, וכן הוגש הדיסק של השיחה. משיחה זו מנסה ב"כ המאשימה, עו"ד ענת ארוסי-כהן, להסיק כי משפחת כהן הופתעו וכי הנאשמים הם אלה שעשו להם "מארב".
101. ב"כ המאשימה אף טוענת, כי אין להאמין לגרסת הנאשמים שכבשו עדותם במשטרה, ועל אף שנשאלו מספר פעמים האם הם פעלו בהגנה עצמית, הכחישו את הדברים והתמידו בסיפור הנפילה מסוס. גם הסבריהם לסיבת נסיעתם באותו רחוב בשכונת הר חומה, היא גרסה מאוחרת שעלתה תוך כדי עדויות, ואין בה היגיון.
102. לעניין "הראיות הנסיבתיות", מצאה ב"כ המאשימה שתי נקודות, התומכות, לשיטתה, בכך שמשפחת כהן הופתעו מהמארב שהציבו בני משפחת א': להימצאות משפחת כהן במקום, מובאת כראיה קופסת האוכל שהייתה ברכב שלהם, שבה הייתה "קובה" שלקחו מהאמא, לקראת השבת; וכן הטענה, כיצד ניתן להעלות על הדעת שאב (י כ) לוקח את שני ילדיו (ד ומ) לעימות עם משפחת א (הנאשמים).
103. לעניין הראיות החיצוניות, הניתוח של ב"כ המאשימה תומך בגרסתה לפיה היוזמים של האירועים היו בני משפחת א, ולא בני משפחת כ, אם כי גם לפי גרסת המדינה, השלב האחרון של העימות כלל הסתערות של בני משפחת כ על רכבם של בני משפחת א, שרצו לברוח מהמקום, ובני משפחת כ היכו באבן את שמשת הרכב של משפחת א (לעניין הפגיעה בשמשה אין מחלוקת).
104. ראיות נוספות שתומכות בעמדת המאשימה הן עוצמת הפצעים והפגיעות הבריאותיות שנגרמו לבני משפחת כ על-ידי האחים א.
105. אשר לעדים חיצוניים שנכחו באירוע, עו"ד ארוסי כהן דולה מהם קטעים אשר לשיטתה מוכיחים את גרסתה בדבר תוקפנותם של האחים א כלפי משפחת כ, ולא הגנתם העצמית הנטענת.
106. מז"פ גילה DNA הן של משפחת כ והן של משפחת א. ב"כ המאשימה מנסה להסיק מה-DNA של יניב אילוז ונמרוד אילוז, כי הם התוקפים. גם DNA של משפחת כ שנמצא על בגדים של משפחת א, מוסבר על-ידי ב"כ המאשימה כראיה התומכת בעמדתה.

תמצית הטיעונים של הנאשמים

107. ב"כ הנאשם סיכם את טיעוניו ביום 2.2.15, ועל פי המוסכם הגיש השלמה הכוללת פירוט סדר האירועים והפניות ביום 19.2.15.
106. מסכת הראיות כולה, לשיטת עו"ד עירוני, מוכיחה את טענת ההגנה העצמית של הנאשמים שהיו תחת איום של בני משפחת כ.
107. לעניין העדים האובייקטיביים באירוע, החל מהדיווח למוקד 100, הניתוח שערך הסנגור מוכיח שהתוקפים היו בני משפחת כ ולא האחים א.
108. לעניין כלי התקיפה, יש ראיות חיצוניות כי הם היו ברשות בני משפחת כ כחודש לפני האירוע, נתפסו על-ידי המשטרה, ובית המשפט השלום, בטעות, החזיר אותם לבני משפחת כ.
109. לשיטת הסנגור, אין להאמין לבני משפחת כ, שבפועל גם לא הפלילו את מרשיו בעת עדותם בבית-המשפט.
110. אשר לעדות הנאשמים, על אף שהסנגור מודה כי כבשו עדותם והעידו שקר במשטרה כי נפלו מסוס ולא סיפרו על האירוע האלים עם בני משפחת כ, יש לקבל את הסברם על הפחד, ולהעדיף את גרסתם בבית-המשפט, אף שהיא גרסה חדשה.
111. כמו-כן, מבקש ב"כ הנאשמים להאמין לעדי הגנה חיצוניים.
112. ככל שמדובר בהיבט המשפטי, טענת עו"ד עירוני היא כי התקיימו כל התנאים להגנה עצמית על-פי הפסיקה. בעניין זה הרחיב עו"ד עירוני והביא בנספח מיוחד את עמדת המשפט העברי לעניין ההגנה העצמית (לעניין המשפט העברי לא הובאה כל עמדה נוגדת של ב"כ המאשימה).

דין

הערות פתיחה

113. המדינה בחרה להעמיד לדין הן את בני משפחת כ, והן את בני משפחת א, בגין אותו אירוע, כאשר לשתי הקבוצות מיוחסת עבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות.
114. המדינה ביקשה כי המשפטים בשני התיקים יתנהלו בהרכבים שונים (ראה: פסקה 16 לעיל). ואכן, על-

פי בקשה זו, התיק שבו מואשמים האחים א נידון בפניי, ואילו התיק שבו מואשמים האב והילדים כ נידון בפני שופט אחר.

115. מבחינה תיאורטית, קיימות ארבע אפשרויות לתוצאות הליכים אלה:

א. בשני התיקים יורשעו שתי המשפחות, בכך שהשופטים בכל אחד מהתיקים יקבעו כי הנאשמים שהיו בפניהם, הם התוקפים, או כי מבחינת דרישות החוק, לא התקיימו התנאים הנדרשים לקיום טענת הגנה של "הגנה עצמית" (זו הייתה הצהרת ב"כ המאשימה, עו"ד ענת ארוסי כהן, ביום 23.7.14 בנאום הפתיחה (עמ' 71 שורות 7-9): **"כל הראיות הללו ביחד מביאות לכך, כמו שאדוני יודע, כתבי אישום הוגשו נגד שני הצדדים. המאשימה לא יכולה לתת לאף אחד את הפטור עקב הגנה עצמית, מאחר והראיות לימדו אחרת"**).

ב. בשני התיקים יזוכו שתי המשפחות, בכך שהשופטים בכל אחד מהתיקים יקבעו כי בכל אחד מהתיקים, התקיימו תנאי החוק לעניין הגנה עצמית.

ג. בתיק א' יורשעו הנאשמים, כי היו התוקפים או כי לא התקיימו דרישות החוק לעניין הגנה עצמית, ובתיק ב' יזוכו הנאשמים כי התקיימו דרישות החוק להגנה עצמית.

ד. בתיק ב' יורשעו הנאשמים, כי היו התוקפים או כי לא התקיימו דרישות החוק לעניין הגנה עצמית, ובתיק א' יזוכו הנאשמים כי התקיימו דרישות החוק להגנה עצמית.

116. צופה מבחוץ, ואולי גם הציבור כולו, יוכל להעלות תמיהה כיצד ייתכנו ארבע אפשרויות אלה. לנו, המשפטנים, הדבר ברור. אסביר: מאחר ובפני כל שופט העידו אנשים אחרים, וגם אם העידו אותם אנשים, הם נחקרו על-ידי סנגורים שונים או שאמרו מילים שונות, ייתכן כי התרשמות שופט אחד תביא להעדפת גרסה אחת, והתרשמות שופט אחר תביא להעדפת גרסה אחרת. אין גם צורך בשוני כה קוטבי בין השופטים; די בכך שבתיק אחד כמות הראיות לא הגיעה לכדי "מעבר לספק סביר", כדי להביא לזיכוי, בעוד שבתיק אחר הגיע השופט השני למסקנה כי עוצמת הראיות היא כזו שהינה "מעבר לספק סביר". ייתכן כמובן, כפי שנאמר בחלופה השנייה, כי בשני התיקים לא הצליחה המאשימה להוכיח את טיעוניה מעבר לספק סביר, ושתי קבוצות הנאשמים ייצאו זכאים, על אף שאין מחלוקת שלאירוע נכנסו חמישה אנשים בריאים ושלמים, ויצאו ממנו חבולים וזקוקים לטיפול רפואי.

117. מכאן משמע, והדבר מובן, כי לא התעניינתי מה עלה בגורל התיק האחר. הנתון היחיד הידוע לי, כי בני משפחת כ, שהיו עדי התביעה בתיק שבפניי, סירבו להעיד ולמסור גרסה בנימוק כי טרם העידו במשפטם, ועל פי עצת עורכי דינם, הם מסרבים למסור גרסה שתזיק להם בתיק שבפניהם.

118. מאחר והמדינה צפתה אפשרות זו, גם לשיטת המדינה לא ניתן לראות בבני משפחת כהן כעדי תביעה במובן הקלאסי של עד שראה את האירוע ומעיד מה אירע בו.

התביעה הגישה דרך משפחת כ את תמלילי האזנות הסתר של הדברים שאמרו בני משפחת כהן בינם לבין עצמם בזמן האירוע, קצת לפניו, במהלכו, ולאחר סיומו.

119. ישאל השואל: היכן האזנת הסתר של בני משפחת אילוז? התשובה לכך מוסכמת וברורה, ולכך נפקות, כפי שיוסבר להלן: המדינה סברה, כי ניתן לשכנע נשיא או סגן נשיא של בית-משפט מחוזי להציב האזנות סתר רק על המסוכנים מבין שתי המשפחות, דהיינו: בני משפחת כ. ואכן, האזנת סתר כזו התבקשה על-ידי המשטרה וניתנה על-ידי בית-משפט זה, כאשר הצו נחתם על-ידי, ובהסכמת הצדדים המשכתי לדון בתיק זה (ראה פסקה 37 לעיל).

על כל פנים, אין אפילו טענה כי המדינה ביקשה האזנת סתר על בני משפחת א, ונשיא בית-משפט זה או סגנו לא אישרו את ההאזנה. מבחינתנו, הנתון החשוב הוא כי הראיה החיצונית על האירועים היא פרי האזנות סתר שהיה ברכבם של בני משפחת כ.

120. אם נסכם את הערות המבוא, אני, כשופט הדן בכתב-האישום המיוחס למשפחת א, חייב לשפוט על-פי הראיות שיש בפניי, ללא כל קשר וללא כל מגע עם הראיות שהוגשו בתיק האחר נגד משפחת כ. כמו-כן, אין עלי כל חובה לדעת מה נפסק בעניינם של משפחת כ, ואף אם הייתה מוצגת בפניי הכרעת-דין או ממצא כלשהו בעניינם, לא היה הדבר מחייב אותי, שכן הוא אף אינו מחייב את בני משפחת א שבתיק של משפחת כ היו עדים, ועל פי כללי "מעשה בית דין" או "פלוגתא פסוקה", החלטות שיפוטיות בתיק שבו לא הייתה להם זכות טיעון אלא רק היו עדים, אינן כובלות אותם.

הסיכון שבו נמצאו האחים א ערב האירוע, עקב פחדם ממשפחת כ

121. כפי שהוסבר בהרחבה בפרק שכותרתו "תעודת החיסיון והעתירה לגילוי ראייה", מטרת הסנגור הייתה לשכנע את בית-המשפט כי משפחת א הייתה במצב כזה שבו מובנת התנהגותם במסגרת ההגנה העצמית, לאור החשש הנכון והמוצדק מכך שבני משפחת כ יפגעו בהם עד להריגתם.

122. לא אחזור פעם נוספת על כל ההצעות שהצעתי כדי לחסוך בהליכים והליכי משנה בעניין תעודת החיסיון, הכל כמפורט בפרק האמור.

123. בכל מקרה, כבר במסגרת הדיונים האמורים, השמיעה ב"כ המדינה מספר הצהרות אשר מחייבות את המאשימה:

א. בין משפחת א למשפחת כ היה קיים סכסוך הדדי עובר לאירוע נשוא כתב-האישום (סעיף 3 להצהרת ב"כ המדינה מיום 11.6.14); היתה כמעט מילולית לסעיף 1 לכתב האישום.

ב. "סמי מהמודיעין" פנה אל נאשם 2, הזהיר אותו אזהרה כללית ואז מסר את שמו של י כ כמי שרוצה לפגוע, בו. לפי הצהרת המדינה, סמי הנ"ל לא מסר את שמו של י כ או כל אחד אחר

ממשפחת כ, אלא רק הזהיר את י באזהרה כללית מפני פגיעה, בהתאם לנוהל אותו פירט קצין המודיעין נפתלי קצ'קא (סעיף 5 להצהרה האמורה).

ג. ביום 11.3.14 בסמוך לשעה 20:40, י כ ו כ ש הגיעו לחנייה שמול ביתו של א נ א. כ ש פתח את תא המטען של הקטנוע ששייך לא, והשניים עזבו את המקום (סעיף 8.א. להצהרה האמורה).

ד. ביום 16.3.14 הגיעו י כ ו כ ש לקיוסק במרכז העיר בבעלות ג א, כשכ ש רעול פנים, והכל כמפורט בכתב אישום שהוגש לבימ"ש שלום בירושלים (סעיף 8.ב. להצהרה האמורה; בהמשך שמיעת התיק הוגש כתב-האישום המדינה הצהירה כי ירון כהן הודה במעשים אלה, הורשע ונידון לעונש).

ה. ירון כהן שמע את הדברים הבאים ביחס לנאשמים: "י א הוא מלשין והוא חול שרמוטה ועד תביעה" (הצהרת המדינה מיום 7.3.14, עמ' 16 שורה 18; מובאת בפסקה 48 לעיל).

ו. בימים הסמוכים לקורות האירוע המתואר בכתב האישום, חיפש י כ לפגוע במשפחת א. כמו כן, פנה י כ למספר עבריינים, כדי להשיג אמל"ח לשם מטרה זו (סעיף 1 להודעת המאשימה מיום 9.7.14; מובאת בפסקה 50 לעיל).

124. ב"כ הנאשם, במסגרת השלמת סיכומיו, שהוגשו בכתב ביום 19.2.15, הגיש טבלה של פירוט סדר האירועים שקדמו לאירוע. ב"כ המאשימה לא התנגדה לדברים אלה, ועל כן ניתן לראות בהם מעין הסכמה, ומכל מקום, הם נתמכים על-ידי ראיות חיצוניות.

125. וזה פירוט האירועים החל מינואר 2014 ועד ליום האירוע ביום 22.3.14:

א. ינואר 2014 (אין תאריך ידוע בתוך החודש) - א נ א מוזהר בתחנת המשטרה שפט בנווה יעקב ע"י איש ימ"ר, שיש סכנה לחייו (המאשימה אישרה; עמ' 202, שורה 16).

ב. 16.2.14 - י א מוזהר ע"י סמי מימ"ר ירושלים שיש סכנה מיידית וקונקרטית לחייו. בעניין זה העיד גם סמי עצמו, שמסר כי בישיבת צוות בבוקר הגיעו אנשי הימ"ר למסקנה שחייו של י א בסכנה, קראו לו בטלפון מיידית והוא התייצב בימ"ר כעבור כשעה ושמע את האזהרה (ראה עמודים 458 ו-466 לפרוטוקול). גם אם אקבל את עמדת המדינה, לפיה יש להאמין לסמי מהימ"ר, שלא הזכיר את שם המאיימים (וקשה לי לקבל זאת בעיניים עצומות, בהיעדר תיעוד, שכן העד בא לבית המשפט בביטחון עצמי רב, מבלי שהביא עמו תיק או תרשומת כלשהי או זכ"ד על אותה שיחה), נראה לי כי יניב ידע שמדובר באיום שהופנה כלפיו על ידי משפחת כ; ולא כל שכן, אם אקבל את גרסת יניב, לפיה סמי הזכיר את השם כ, גם אם לא בדיוק בצמוד למילה המאיים, אך שמו של כ הוזכר במהלך השיחה. מנקודת מבטו של י א, הוא חש מאוים ממשפחת כ וקיבל על כך אישור וגיבוי מהמשטרה עצמה.

- ג. אין מחלוקת, ועל כך הצהירה המאשימה, כי לא ידוע על כל אזהרה דומה של המשטרה שניתנה למשפחת כהן, בין באופן כללי, ולא כל שכן מפני משפחת א.
- ד. תחילת מרץ 2014 - י כ ו כ ש מגיעים אל הבגטייה של א נ א. ש ב מעביר אזהרה לא א לגבי רצונם של י כ ו כ ש לפגוע בו (הדבר עולה מהאזנות הסתר ומעדותו של י א).
- ה. 11.3.14 - י כ ו כ ש מגיעים אל החניה של א נ א ופותחים את המושב של האופנוע שלו.
- ו. ימים סמוכים לאירוע - י כ מחפש לפגוע במשפחת א, ומתכנן עם ילדיו כיצד לעשות זאת (האזנות הסתר).
- ז. ימים סמוכים לאירוע - י כ פונה למספר עבריינים כדי להשיג אמל"ח לשם מטרה זו (הצהרת ב"כ המאשימה; ראה: פסקה 50 לעיל, וכן בפסקה הקודמת בסעיף קטן (ו)).
- ח. 16.3.14 - י כ ואחרים מגיעים אל הקיוסק של ג א ברחוב הלל, פעמיים, כאשר הם מצוידים, לפחות בפעם אחת, במסיכות ובסכין ומבצעים עבירה (כתב-האישום בבית משפט השלום הוגש לבית-משפט זה כראיה; נ/35).
- ט. 21.3.14 - ירון כהן וכפיר ששון מגיעים לביתו של א א ומנסים לפתוח את הדלת (מתוך האזנות הסתר).
- י. יום לפני האירוע - י כ ואחרים נמצאים ליד ביתו של י א בהר חומה, ומתצפתים אליו (הצהרת ב"כ המאשימה והאזנות הסתר).
126. ראוי לציין, כי במהלך הדיונים בפניי, הוגשו מספר פרפראזות של ידיעות מודיעיניות, העוסקות בכוונת משפחת כ במשפחת א, כמפורט להלן:
- א. פרפראזה מספר 13-0486-422, שהיא חלק מנ/10, כללה את המידע הבא: **"י כ ואנשים מתכוונים לפגוע באחים א ובעיקר בי על ההשפלות שעבר"**.
- ב. פרפראזה 14-0134-076, שהיא חלק מנ/11: **"ביום שלישי בערב הגיעו י כ ו כ ש לבגט של נ א בבר אילן, וחিপשו לפגוע בו או באחים שלו, אך א לא היו בחנות"**.
- ג. פרפראזה 14-0138-194, שהיא חלק מנ/12: **"י כ מסוכסך עם האחים א, י מתכנן לפגוע באחים אילוז ופונה למספר עבריינים על-מנת להשיג אמל"ח כדי שיוכל לפגוע בהם"**.
- ד. פרפראזה 14-0186-618, שהיא חלק מנ/13: **"י כמתכוון לפגוע באחים אילוז בימים הקרובים באמצעות אמל"ח"**.
127. נכון הוא, כי קיבלתי את עמדת המדינה, לפיה אין מקום שאותם מקורות שמסרו מידעים אלה לאנשי

המודיעין, יעידו, גם כאשר הם נמצאים מאחורי פרגוד או בלבוש מוסווה, וזאת - בשל חשש לביטחונם.

128. אולם, עדיין לא מובנת לי גישת המדינה מדוע ניתן לסמוך על מקורות מודיעיניים אלה, לצרכים רבים, ואילו כאשר מדובר בטענת הגנה של נאשמים, נחסמת בפניהם הדרך להוכיח את הדברים בצורה קונקרטית, אלא רק תחת מסננת של פרפראזה מודיעינית.

129. על כל פנים, מאחר וזה המקסימום שיכול הסנגור להצליח להוכיח, ומאחר ומדובר בחירות הנאשמים, יש לקבל את הנתונים העובדתיים הכלולים באותן פרפראזות, ושוב, כחלק מהכלל לפיו כל ספק פועל לטובת הנאשמים.

130. למניעת כל ספק, גם אם יתברר שטעיתי במסקנתי המשפטית האחרונה לגבי משקלן של הפרפראזות הללו, אני קובע ללא היסוס כי גם ללא פרפראזות אלה, די בכל הראיות האחרות לקבוע כי משפחת אי הייתה בסכנת חיים ממשפחת כ.

131. ב"כ המאשימה, לכל אורך המשפט, ניסתה לטעון כי גם אם העובדות האובייקטיביות הללו נכונות, אין בכך כדי לסייע לנאשמים בטענת ההגנה של "הגנה עצמית", שכן הם לא ידעו מאותו מצב מסוכן אובייקטיבי. עניין זה נכלל גם בהודעת המדינה מיום 9.7.14, סעיף 2 (המצוטט בפיסקה 50 סיפא לעיל): **"יודגש, כי אין בדברים האמורים כדי להוות ראיה או הסכמה של המאשימה על כך שהנאשמים ידעו על כוונה זו"**.

131. לא מובנת לי טענה זו. מאחר והנאשמים הוזהרו ע"י המשטרה, והם קיבלו מידע על כך שבני משפחת כ ניסו לפגוע בהם, והם קיבלו דיווח על אירועי הפגיעה הן בבגטייה והן בקיוסק, קשה להבין את גישת המדינה בעניין זה.

132. ברור לכל, כי משפחת אילוז הייתה בפחד ממשפחת כהן. אין מדובר בעניין פשוט ערך, אלא בסיטואציה שבה קציני משטרה מזעיקים אותם מהיום להיום, מזהירים אותם לבל ירדו למטה ולבל יפתחו את הדלת. משפחת כבר הגיעה למקום העסק של אחד מן האחים הנאשמים (הבגטייה), ולמקום עסק של אח שלישי (הקיוסק). מה עוד צריך לקרות, כדי שמדינת ישראל, המייצגת את אינטרס הציבור, לא תסכים לכך שמדובר באדם הנמצא בסכנה, לעניין אחד מתנאי ההגנה העצמית, וזאת עוד טרם קביעת הסכנה הקונקרטית ביום האירוע ובעת האירוע.

133. התייחסות המדינה לסובייקטיביות של הנאשמים, קשה לי. המדינה היום (וייתכן שגם ביום הגשת כתב-האישום), יודעת כי גם גורמי אכיפת החוק האחרים, דהיינו: המשטרה, לא רואה את משפחת א וכהן במישור שווה, אלא את משפחת כ כגורם המסכן ואת משפחת א כמי שנמצא בסיכון. המדינה יודעת, כי המשטרה הזהירה רק את בני משפחת א כי חייהם בסכנה, בעוד בני משפחת כ לא מוזהרים; המדינה

יודעת כי המשטרה פנתה לבקשה להאזנת סתר נגד משפחת כ, ולא נגד משפחת א; המדינה יודעת כי המשטרה מפעילה אמצעים מיוחדים נגד משפחת כ, כולל האזנה ברכב שלהם, למניעת ביצוע עבירות מיידיות, בעוד שכלפי משפחת א המשטרה לא נוקטת כל אמצעי שהוא (ואולי ניתן להקשות, מדוע לא נקטה המשטרה אמצעי הגנה נגד משפחת א; אולם נושא זה, חורג ממסגרת הכרעת-דין זו).

134. כאשר אלה הם הנתונים, שאלתי עצמי לכל אורך הדיונים, מה מסתתר מאחורי מדיניות זו של גורמי אכיפת החוק של המדינה. לא קיבלתי תשובה. גם אינני חייב לתת תשובה לעצמי, שכן מטרתי בהכרעת דין זו היא להכריע האם לזכות את הנאשמים או להרשיע אותם, ולא לבדוק את שיקולי המדינה. על כל פנים, סימני השאלה של התנהגות המדינה, נותרו על פניהם, וכדרכם של סימני שאלה, שאינם נובעים מהתנהגות הנאשמים אלא מההתנהגות כלפיהם, פועלים הם לטובת הנאשמים, על-פי הכללים המקובלים, לפיהם כל ספק פועל לטובת הנאשמים.

135. לא זו אף זו, הנאשמים בתמיכה לטענותיהם על אזהרות המשטרה כלפיהם, העידו בעצמם.

136. גם אם הם נוגעים בדבר, ולטענת המאשימה לא ניתן לסמוך עליהם (וכי יעלה על הדעת שניתן לסמוך על בני משפחת כ?! - נושא שעוד יוזכר להלן), טרח הסנגור המלומד עו"ד עירוני והביא עדי הגנה התומכים באזהרות של המשטרה, גם אם הם היו זהירים בדבריהם ולא אמרו בדיוק את המילים שציפתה ב"כ המאשימה כי יאמרו, ואמרו רק את האמת כפי שזכורה להם. כוונתי לעדים אלה:

א. נהג המונית שמעון חיים (עמ' 417 לפרוטוקול מיום 21.1.15), שסיפר כי הסיע את י א למגרש הרוסים בימ"ר, ולאחר הפגישה שמע ממנו שהוזהר על-ידי המשטרה כי מאיימים על חייו;

ב. יעקב אילוז, בן דודם של הנאשמים (עמ' 426), העיד שהגיע לבגטייה של א א, ושמע ממומי ביטון שבביליה הגיעו אנשים שרצו לפגוע בא א. אכן, לא הוזכרו בני משפחת כ.

ג. עו"ד אלי כץ (עמ' 442), העיד ששמע מיניב א כי הוא הוזהר על-ידי הימ"ר שיש סכנה לחייו. גם הוא היה זהיר בעדותו ולא אמר במפורש את המילים "משפחת כהן", כי לא זכר זאת בוודאות.

137. סיכומי של פרק זה הוא: שני אנשים מאוימים, שהם הנאשמים שבפניי, נמצאים בסכנת חיים, עליה יודעת המשטרה, בדרגים המקצועיים הגבוהים ביותר (ימ"ר), מזהירה אותם, ובמקביל מפעילה האזנת סתר כנגד הגורמים המסכנים והמאיימים שהם משפחת כהן. מאז האזהרה לאורך תקופה של ימים, שבועות, וכמעט חודשים, מגיעות למשטרה ידיעות מודיעיניות על כוונת משפחת כ לפגוע במשפחת א, כולל ידיעות קונקרטיים על אמל"ח, ואף היה אירוע של ריצה עם סכין ברחובה של עיר על-ידי ירון כהן, והמשטרה לא עושה דבר.

138. כאשר נמצאים אנו ביום האירוע, המדינה אינה מוכנה אפילו להצהיר כי משפחת א הייתה בסכנת חיים ממשפחת כ. מאחר והמדינה לא הייתה מוכנה להצהיר את הדברים האמורים, אעשה זאת אני, על-פי

חומר הראיות שהוצג בפניי, לאחר 14 ישיבות.

139. מכאן, ניתן לפנות לניתוח האירוע של יום 21.3.14, ובמסגרתו ניתן לשבץ את טענת ההגנה של "הגנה עצמית", על-רקע מה שידוע לנו על משפחת כ, כגורם מסכן, מאיים, המפעיל אנשים ואמל"ח ורוצה להרוג את בני משפחת א, מול מה שידוע לנו על האחים א, המאוימים ומוזהרים על-ידי המשטרה כי ייזהרו כל רגע, פן חייהם שלהם ושל בני משפחתם, יהיו בסכנה מיידית.

האירוע

140. כבר בפתח פרק זה, אומר כי יש גרסאות רבות מנקודות מבט שונות - בבחינת רשומון - בתיאור האירוע.

141. אין מחלוקת כי למקום האירוע הגיעו חמישה אנשים: הנאשמים, כאשר הם ברכבם הקאיה, ובני משפחת כ, האב ושני ילדיו ברכבם מסוג מאזדה.

142. אין גם מחלוקת כי היו חילופי מכות, דקירות סכינים, מכות באלות ובמוטות ברזל, שכתוצאה מהם נגרמו פגיעות גופניות, לבני משפחת כ (כפי שתואר בסעיף 7 לכתב האישום, המצוטט בפסקה 12 לעיל, ואשר בא כוח הנאשמים הודה בעובדות אלה, מבלי צורך להביא את הרופאים להעיד; ראה פסקה 69 לעיל).

בהקשר זה, גם אין מחלוקת כי לנאשם 1 נגרמו חבלות ופציעות, כמוזכר בסעיף 8 לכתב האישום (צוטט בפסקה 12 לעיל).

143. קשה, קשה מאוד, לקבוע ממצאים בשאלה מי תקף את מי ומי הגן, שזו אחת מהשאלות השנויות במחלוקת בתיק זה. יש מספר ממצאים אובייקטיביים; יש מספר עדים חיצוניים שראו את האירוע, ויש מחלוקת בין באי כוח הצדדים האם הם ראו את האירוע כולו או חלקו; שני הנאשמים העידו ותיארו את האירוע מנקודת מבטם; משפחת כ לא העידו לגוף העניין, אך אישרו כי האזנת סתר שבוצעה ברכבם משקפת את קולותיהם. לטענת המאשימה מקלטת זו ניתן להסיק כי משפחת כ היו מותקפים.

הראיות המדעיות

144. אתחיל בממצאים האובייקטיביים שהם תוצאה של בדיקות מעבדתיות של המז"פ, שלגביהם אין מחלוקת.

145. בא כוח המאשימה מסכימה, והדבר אף מופיע בהשלמות ההפניות מטעמה, כי DNA של מ כ מצוי על

צינור ברזל, חולצה שנתפסה במאזדה, מכנסיים שלו, אבן מהזירה ודם בשמשה השמאלית-קדמית של הקאיה, בגב שמאל של הקאיה ודם בחלק החיצוני של מאזדה. כמו כן, נמצא אותו DNA של מ כ על מוט ברזל שהוא חלק משואב אבק, על צד שמאל של הקאיה, מתחת לגב שמאל של הקאיה.

146. א ל כ- נמצא ה- DNA שלו על הסוּטצ'רים של עצמו, ועל מוט ברזל אחר "ראצ'ר" (לא דם).

147. DNA של ד כ, נמצא עם דם על המכנסיים שעל גופו של י א, וכן על חולצה בתוך המאזדה, סוּטצ'ר בתוך המאזדה, מכנס ג'ינס של עצמו, דם בחניון ברחוב דולגין בצד הפנימי של דלת הנהג של רכב הקאיה, ובחלק הפנימי של המאזדה.

148. אשר לנאשם 1 - אבי נמרוד אילוז - נמצא דם עם DNA שלו על פריטים אלה: המעיל שלו בגבעת המטוס, נייר בגבעת המטוס, דגימות דם בגבעת המטוס, משענת גב ברכב הקאיה, וכן על מוט ברזל "ראצ'ר" (לא דם, אותו מוט ברזל שעליו נמצא DNA של י כ).

149. ביחס לי א - נאשם 2 - כל שנקבע הוא זה: "לא ניתן לשלול תרומתו למוט ברזל "ראצ'ר" הנ"ל, לא דם".

150. מאחר ואין מחלוקת כי מוטות הברזל הינם של בני משפחת כהן (הם נתפסו בעבר כרכושם, ושחררו, בטעות, על ידי בית משפט שלום), ברור שמוטות אלה היו בשימושם של בני משפחת כ לצורך ביצוע האלימות האמורה.

151. לאור מיקום כתמי הדם וה-DNA, ברור שלפחות שניים מבני משפחת כ, מ וד, הגיעו לקאיה של הנאשמים, הן בצד החיצוני של השמשה, המגב וצדו השמאלי של הרכב, ואחד מהם, דניאל כהן הגיע לחלק הפנימי של המאזדה וגם לדלת הנהג של הקאיה בצד הפנימי שלה.

152. מיקום גם של המשתתפים באירוע, על בגדיהם שלהם או על בגדי האחרים, מוכיח כי אכן הייתה אלימות, שתוצאתה שפך דם, אך לא ניתן להסיק מכך על מיקום התוקף, מהות התוקף, והאם הדם של פלוני שנמצא על בגדו או על בגדו של אלמוני, מוכיח כי הוא התוקף או המגן.

העדים החיצוניים

153. העדים החיצוניים שהעידו, ואשר באי כוח שני הצדדים בסיכומיהם לא העלו כל טענות על היעדר אובייקטיביות, הם אלה: הילד א.ר, בני הזוג דותן והשכנים ובהם המתלוננת ל-100, ושכנה נוספת.

154. הילד א.ר. עשה עליו רושם חיובי ביותר ואין לי כל סיבה לפקפק במהימנותו.
155. לדבריו, יצאו אנשים משתי המכוניות, חלק מהם מהקאיה וחלק מהמאזדה והרביצו כולם על כולם (עמ' 34, שורות 1-8). לדבריו, הוצאו משתי המכוניות אלות (עמ' 34-35).
- הילד א.ר. תיאר כי אחד מאנשי המאזדה (קרי מבני משפחת כ), קפץ על הקאיה (רכבם של האחים אילוז, הנאשמים) נתלה על הקאיה והקאיה נסעה והוא נפל (עמ' 36 שורות 1-5).
156. במסגרת תיאור האירוע עצמו, נזרקו אבנים (עמ' 38-39), כאשר גודל אבן הייתה כמו שני ידיים של ילד בן 11 (עמ' 39 שורה 5).
157. מנקודת מבטו של הילד (עמ' 41), היו שלושה תוקפים (אנו יודעים שהם בני משפחת כהן), ולעומתם שני משיבי מלחמה (דהיינו: הנאשמים).
158. בשלב סיום האירוע, אנשי המאזדה זרקו אבנים לעבר הקאיה, גם כאשר זו התחילה בבריחה (עמ' 42-43).
159. בתמצית, מעדותו של הילד עולה כי לפנינו מעשה תקיפה של בני משפחת כהן, התגוננות האחים א. משפחת כ לא ויתרה, וגם כאשר האחים א נכנסו לרכבם, לקאיה, המשיכו בני משפחת כ לרדוף אחריהם ולידות בהם אבנים ולהיתלות על הקאיה, עד שזו נסעה, ואז נפל אחד מבני משפחת כ שנתלה על הקאיה.
160. אם זאת הייתה העדות היחידה, היה מקום לזכות את הנאשמים על אתר, ככל שמדובר באירוע עצמו ובעבירה של חבלה. כך גם לענין העבירה השנייה של אחזקת סכין, מאחר ועניין זה לא הוזכר על ידו הילד. אם הייתה זו העדות היחידה בתיק, היה מקום לזכות את הנאשמים ללא כל פקפוק.
161. העדה יהל דותן ראתה מרכבה בה ישבה ליד הנהג (בעלה; ראה הפסקה הבאה) את האמור רק בחלק הסופי שלו (עמ' 54, שורות 29-30); כל מה שהעידה הוא על כיוון נסיעת המאזדה, למטה, לתוך השכונה, והקאיה, לכיוון ההפוך, בתום האירוע (עמ' 56), היא לא ראתה את האלימות, ואף לא את האנשים בכלי הרכב (שם). כל תרומתה בעדותה היתה תיאור כלי הרכב (שסומנו בתשריט שלה ת/52) וכן עדות על כך שעל הרצפה היה מפתח גלגלים (עמ' 57 שורות 26-31). עדה זו אישרה את העובדה, שבהמשך היתה מוסכמת, כי לקאיה היתה שבורה השמשה הקדמית (עמ' 59, שורות 9-10, שורות 25-26), אך לא ידעה מי ניפץ אותה (שם שורות 11-13).
162. העד אבירם דותן (בעלה של העדה הקודמת) נהג ברכב עם רעייתו, ואף הוא ראה את המאזדה

והקאיה הנוסעים בכיוונים נוגדים, ואף היא שרטט זאת (ת/51א') הוא ראה קטטה מרחוק, אך בגלל בקשת אשתו נסע אחורה (עמ' 64). גם הוא ראה את השמשה הקדמית של הקאיה המנופצת (עמ' 64, שורה 20; עמ' 64, שורה 13). פרט נוסף שמסר העד הוא שאדם נכנס לקאיה, למושב האחורי, כאשר קודם לכן נפל לו מוט ברזל (עמ' 65-66) בחקירה נגדית, אמר אותו עד שיכול להיות שאדם זה נכנס למאזדה, ויכול להיות כי זה היה "במרדף עם הלום" לכיוון הקאיה (עמ' 67, שורות 14-17). בהמשך, הסביר העד, שוב, כי אינו יכול להיות בטוח אם אדם זה נכנס לקאיה או למאזדה (והוא לא ראה להיכן נכנס (עמ' 68) שורות 7-12).

בחקירה החוזרת לא שינה עמדתו, אם כי הוסיף שלמיטב הרגשתו וזכרונו, אותו אדם נכנס לקאיה, אך לא בוודאות של מאה אחוז (עמ' 68, שורות 17-26) וכי הלום נפל על הרצפה (ש' 28-29).

163. עדים נוספים, שלא העידו בבית המשפט, אך עדותם במשטרה הוגשה בהסכמתם, הם שכנים שצפו על האירוע ודיווחו לפי תומם על האירועים, חלק בזמן אמת (כולל שיחת טלפון למד"א במהלך האירוע), וחלק מיד לאחר מכן, כאשר זו היא הראייה הטובה ביותר:

א. עדה בשם ה.ד. מסרה הודעה למד"א (ת/55) ושם התייחסה למספר הרכב של המזדה כאמור בכתב האישום ותארה שלושה נערים יוצאים מהמזדה, זורקים אבנים וסלעים לעבר הרכב האחר. בעדותה במשטרה המפורטת יותר ת/56, היא מסבירה כי קודם ראתה את שלושת הנערים מחזיקים אלות והיא חשבה שהם רבים בינם לבין עצמם, ולאחר מכן כאשר הגיעה המכונית האחרת (אנו יודעים שזו הקאיה), אז היא ראתה שהם לא מרביצים אחד לשני, אלא "אחד מהם נשכב על השמשה של הרכב המשפחתי עם המקל, והתחיל להרביץ לשמשה של הרכב" (ת/56, שורות 19-20). העדה מספרת שהיא התחילה לצרוח, ובשלב הבא נכנסה לבית ויצאה שוב וראתה את הנערים זורקים אבנים וסלעים שהיו על הכביש כאשר הרכב האחר מנסה להימלט, והם השליכו עליו אבנים גדולות. גם בשאלות ותשובות בהמשך, באותו ת/56 עמ' 2 שורה 20, היא מתייחסת אל שלושה בחורים שהם התוקפים.

אין מחלוקת כי בני משפחות...הם שלושה והתיאור מתאים להם.

העדה גם מסרה למשטרה את האלות שמצאה באותו מקום והיא אישרה כי באלות הם ובמוטות הברזל, היכו אותם השלושה את האחרים.

ב. גם עדה אחרת, אף היא שכנה (ת/59), מתארת את האירוע כך ששלושה בחורים זורקים אבנים גדולות וסלעים לעבר הרכב הכחול (הקאיה) ולאחר מכן הם נכנסו לרכב האפור שלהם (המאזדה) ונסעו לכיוון ההפוך.

העדויות של בני משפחת כ

164. האב, י כבפתח עדותו הסביר כי הוא נקרא להעיד בתיק זה, כאשר ביחס למשפט שלו הוא אמר דברים אלה (עמ' 77, שורות 25-26): "אנחנו מנהלים את אותו תיק. אנחנו עוד לא חשפנו את קו ההגנה ואני

גם לא מוכן עכשיו לחשוף את קו ההגנה שלי" (ראה גם את דבריו באותה רוח, וכמעט באותם מילים בעמ' 81, שורה 18, שורות 20-21, שורה 28; עמ' 82, שורה 8, שורה 10, שורה 13, שורה 25, שורה 31; עמ' 83, שורה 6, שורה 17; עמ' 85, שורה 7).

165. גם כאשר הושמעו בפני העד י כהקלטה של האזנת סתר על האירוע, ואז נשאל האם מזהה את הקולות שלו ושל שני ילדיו, גם על כך ענה "אני לא יכול לחשוף" (עמ' 85 שורה 19). בהמשך אישר שהשיחה בהקלטה היא עם א, שהוא הבעל היחיד שלה (עמ' 85), וכך גם זיהה את שמו של אחיו אבי, ה ב ח (עמ' 86 שורות 10-13). אך, כאשר "התקרבו" השאלות למיקוד האירוע ולדברים שהושמעו סמוך לעת האירוע, חזר ירון כהן על דבריו "לא יכול לחשוף את קו ההגנה" (עמ' 86, שורות 18, 21, 22, 24). לבסוף אישר את שמו ושם ילדיו (סוף עמ' 86), אך כשנשאל על "טפט" או "כיפה אדומה" השיב שאינו יכול לחשוף את קו ההגנה (עמ' 87, שורות 1, 3, 21).

166. אחר "פינג פונג" של שאלות ותשובות, אישר ירון כהן את חתימתו על הודעותיו במשטרה (עמ' 88-91) ואישר כי מה שכתוב במשטרה בהודעותיו הוא נכון ("אם זה רשום, אז כן" - עמ' 92 שורה 10). אך, כאשר השאלות "התקרבו" ללב האירוע, כאשר נשאל ע"י ב"כ המאשימה: "דיברת אמת שהגיעו שני אנשים לדלתות של הרכב עם סכינים" (עמ' 92, שורה 17), חזר לתשובתו "הקבועה", דהיינו: "אני לא מוכן לחשוף את קו ההגנה שלי" (עמ' 92 שורה 18) בהמשך אישר י כ כי מי שנדקר באירוע היו רק ילדיו, והוא לא נדקר, ולבית החולים בא רק כדי לטפל בילדיו, ולא בעצמו (עמ' 92 שורות 21-29). מיד לאחר מכן, הוסיף כמה מילים של אישור על דבריו שנכתבו במשטרה, כגון: אי תקיפה חזרה של האחרים (עמ' 93, שורות 8-9). אך, כאשר הוא נשאל לאן הלך אחרי האירוע, לאחר הדקירות (עמ' 93, שורה 13) תשובתו היא "לא יכול לחשוף את קו ההגנה שלי" (עמ' 93, שורה 14) וכך גם אמר על השאלה על תשובותיו במשטרה בעניין הפגיעות בגוף, שהיו חבלה באצבעות ושפשוף בברכיים (עמ' 93 שורה 19).

167. בהמשך עדותו (לאחר הפסקה), אישר כי במשטרה אמר "שבאו שניים לדלת עם סכינים וחתכו את הילדים שלי" (עמ' 94, שורות 28-29 ובהמשך בעמ' 95, שורות 1-2) אך כאשר הוצבו בפניו שאלות קונקרטיות על האירוע בהר חומה חזר על המנטרה של אי חשיפת קו ההגנה (עמ' 95, שורה 30). ושוב, לאחר שנשאל שאלות על האירוע, הוא ענה חלקית ומיד מתעשת ואומר שאינו יכול לחשוף את קו ההגנה שלו (עמ' 69, שורה 29; עמ' 97 שורה 7, שורה 9 שורה 26-30; עמ' 98 שורה 6, שורה 9, שורה 11, שורה 15).

168. גם כאשר נשאל י כ על חקירותיו במשטרה, סירב לאשר וענה "לא יכול לחשוף את קו ההגנה שלי" (עמ' 94 שורה 22) או, "לא יכול להגיב על זה" (עמ' 99 שורה 22).

169. לאחר שהסכים לדבר על הדלקת נרות שבת של אשתו שחזרה בתשובה (עמ' 100-101), כשהגיעו לשאלות על האירוע עצמו, חזר י כ על דבריו שאינו יכול לענות בטרם מסר את קו ההגנה שלו ואינו מוכן

להגיב (עמ' 102, שורה 2, 5, 8, 12, 16, 19, 21, 24, 26, 31; עמ' 103, שורה 2, 4, 8, 13, 17).

170. אחרי דקות רבות הוא רק אישר שילדיו נפצעו על פי תיעוד רפואי (עמ' 109).

171. ואז, נשאל שוב על האירוע, כגון: המרחק בינו לבין רכב התוקפים, חזר וענה "לא יכול להגיד" (עמ' 105 שורות 18, 20, 22, 24; ועמ' 106, שורה 1). כמו כן לא הגיב על שאלות בדבר פציעתו של נ א א (עמ' 106, שורה 26). גם לשאלת בית משפט בעניינים אלה סירב להגיב (עמ' 107 שורה 6). אפילו על שאלת בדבר מיקום הרחובות שבהם היה האירוע, האם הם שקטים או הומים, סירב לענות (עמ' 107, שורה 16, 22, 24) ואף לא האם נוכח בבית לקראת הדלקת נרות שבת (עמ' 108 שורה 7).

172. סירובו של י כ לשותף פעולה בחקירתו בבית המשפט בא לידי ביטוי גם בכך כאשר נשאל האם במשטרה הוא מספר אמת, ענה, "לא יכול להגיב" (עמ' 78, שורה 11) ולאחר מכן המשיך באותו נוסח תשובה על שאלות בדבר האירוע (עמ' 108 שורה 19).

173. בשלב יותר מאוחר אישר את לקיחת הקובה מאמא שלו בהר חומר ונסיעתו עם ילדיו לבית בפסגת זאב, ביום האירוע (עמ' 108-109), אך סמוך לאחר מכן "נסגר" וחזר למנטרה של "לא יכול לחשוף את קו ההגנה שלי", כאשר נשאל על האירוע (עמ' 110, שורות 24, 26, 29; עמ' 111, שורות 2, 10, 12, 15, 17, 26, 30; עמ' 112, שורות 1, 3, 7, 9, 13, 19, 22).

174. גם בחקירה על כתמי דם שנמצאו, לדברי ב"כ המאשימה, בחנין של אחיו, א, , תשובת העד י כ היתה כי אינו יכול לחשוף את קו ההגנה שלו (עמ' 114, שורות 22, 26; עמ' 115 שורות 8, 11). גם בשאלה על הנאשם ומה לבש, ענה י כ אותה תשובה (עמ' 116, שורה 1).

175. העד ירון כהן נשאל גם לגבי הקטנוע של אח של הנאשם שהוזכר באחד מפלטי שיחות האזנת סתר שבה נטל חלק י כ, ואף על כך ענה כי אינו יכול לחשוף את קו ההגנה שלו ואינו מוכן להשיב (עמ' 116, שורות 21, 24, 28, 30).

176. גם כאשר התבקש לזהות את הנאשמים הנמצאים באולם, והאם הוא מכיר אותם, ענה שאינו יכול לחשוף את קו ההגנה שלו, (עמ' 118).

177. הארכת בתיאור עדותו של מר י כ ויחסו לבית המשפט לאמת, שכן המאשימה סבורה כי ניתן לסמוך על עדות זו. אך כל הרואה את תמצית העדות, כפי שהובאה לעיל, יגיע, בעצמו למסקנה כי על י כ שאמר מה שאמר כמפורט לעיל, וכי הוא נאשם בתיק האחר (ובנוסף לכך התפאר עם ילדיו על הדקירות והאלימות כלפי הנאשמים, כעולה מהקלטת האזנת הסתר, כפי שיובא להלן בפיסקה 186 ואילך), על

אדם כזה לא ניתן לבסס הרשעה בפלילים.

178. רק לאחר חקירה ארוכה ומתישה, אישר י כ בתשובות לשאלות את חתימתו על ההודעות/ההודאות שלו במשטרה וכי מה שאמר במשטרה היה אמת (עמ' 117, שורות 14-22), ועל כן ניתנה על ידי החלטה באותו יום, ב אב תשע"ד (29.7.14), בעמ' 120 שורות 5-6 לפרוטוקול:

"לאור דברי העד בעצמו, שכל מה שהיה במשטרה והחתימות שלו לא מזויפות, והוא אמר שם אמת, כל הדברים האלה הם חלק מהראיות בתיק לגבי אמיתות תוכנם".

179. לאחר החלטה זו תמה החקירה הראשית של העד י כ והתחילה חקירה נגדית (עמ' 120 ואילך). במסגרתה לא השיב העד לתשובות הסניגור ואמר כי לא יענה על כל שאלה, וכאשר נשאל אמר שאיננו יכול להגיב (עמ' 121 ואילך).

ממילא לא היה צורך בחקירה חוזרת (עמ' 126 שורות 16-17).

180. בנו של י כ, ד כ, העיד, ואף הוא כמו אביו לא היה מוכן למסור כל תשובה וכל מידע בשל אותם נימוקים שאינו רוצה להגיב ולא רוצה לסכן את קו החקירה שלו (עמ' 138 עד 154). לא ראיתי צורך לחזור על הדברים ולצטט קטעים.

181. מכל מקום, בתשובה לשאלה אמר בעמ' 141, שורה 20 שאין לו אמון במשטרה.

182. גם בחקירתו הנגדית הצהיר שאיננו רוצה להגיב ולא רוצה להגיד, עמ' 152-154.

183. הבן הנוסף של י כ, מ כ (אחיו של ד כ), פסע באותו מסלול של אביו ואחיו (עמודים 154-164). הוא סרב לענות. גם לאחר שהוכרז כעד עוין (עמ' 156), שמר על אותו קו של אי מתן תשובות, כדי לא לפגוע בקו החקירה (עמ' 157-158), אם כי אישר שסיפר אמת במשטרה (עמ' 159, שורות 2-3 ועמ' 162 שורות 16-17). הוא אף טען שאיננו מכיר את הנאשמים שהיו באולם (עמ' 161), וזאת בהמשך לטענתו כי עליו לשמור על קו ההגנה ולא לגלותו.

184. קשה, בלשון המעטה, לתת אמון בבני משפחת כהן, הן לאור התנהגותם בבית המשפט, הן לאור העובדה שהם נאשמים בתיק אחר והן לאור הקלטת של האזנת הסתר שאליה אתייחס בהמשך.

עדויות הנאשמים

185. הנאשמים טענו כי הם אלה שהותקפו באירוע על ידי בני משפחת כ.

לא ראיתי צורך להיכנס לפרטים. אתרכז בעיקר: לדבריהם הם הגיעו למקום ברכבם קאיה. בני משפחת כ התקרבו לעבר הרכב שלהם ושברו את השמשה. הם יצאו מהרכב ואז הגנו על עצמם. לא היה להם כלי נשק, לא לומים, לא אלות ולא סכינים, והפצעים שנגרמו לבני משפחת כהן, היו במהלך ההתגוננות, כוללת תפיסת הסכין או שימוש בסכינים שהביאו בני משפחת כ.

אני ער לכך, כמובן, כי הנאשמים, תחילה, שמרו על זכות השתיקה במשטרה (בפיסקה 65 לעיל הצהיר על כך סנגורם), והם גם סיפרו שהפצעים הם מנפילה מסוס, דבר שעו"ד עירוני מאשר כי לא היה אמת.

שקרי הנאשמים אינם לזכותם, אך לא ניתן להרשיע רק בגלל שנאשם שיקר, גם אם הסבריו לכך, דחוקים (פחד מפני המשטרה, ואובדן האמון בה).

תמליל שיחה 137 - וניתוחה על רקע מכלול הראיות

186. עיקר טענתה של המאשימה היא כי יש להרשיע את הנאשמים על פי הראיה האובייקטיבית של תמליל של השיחות שהוקלטו ברכב מאזדה של בני משפחת כהן (בלוי ידיעתם) בעת האירוע, כאשר מדובר בקלטת שהיא שיחה 317, חלק מת/133.

קלטת זו הומצאה לי ושמעתי אותה בלשכתי.

187. אומר כבר עתה כי אינני רואה בקלטת הוכחה מרשיעה, לנאשמים אלא דווקא אות ומופת להתנהגות פלילית חמורה של משפחת כ.

188. נכון שהתחלת הקלטת עוסקת בעניינים אחרים וממנה לכאורה, משמע, שבני משפחת כהן לא הכינו מארב למשפחת א, והקלטת בנוסח שבפניי מתחילה בדבריו של י "תעצור תעצור, זה הוא זה הוא". אולם, מכאן אין הוכחה לא לכאן ולא לכאן, שכן ניתן לשער כי בני משפחת כ חיכו במארב ואז כשראו את האחים א אמר י את הדברים הללו. מכל מקום בני משפחת כ לא העידו ודבריהם במשטרה נאמרו כדי להגן על עצמם כאשר גרסתם הראשונית הייתה שמדובר בהתקפה של ערבים כלפיהם.

189. מכל מקום, בני משפחת כ לכל אורך שיחה 317 התפארו בכך שהם אלה שפגעו באחים אילוז ואף תיארו כל אחד איפה פגע בדיוק. כך למשל י שואל את מ מה דפקת לו את האלה, והוא עונה, את האלה בתוך הראש, למי לנמרוד, כן. ד אמר "אני דקרתי אותו בגב".

190. יש קטע אחד בתמליל והוא דברי י "ראית איך הם עושים כיפות אדומות". מכאן ניסתה להסיק ב"כ המאשימה, עו"ד ערוסי, כי מדובר במארב שאותו הציבו אחים א.

191. אכן, משפט זה יש בו יסוד הרשעתי מסוים כלפי הנאשמים. אך, בתוך המכלול הכולל של התמליל,

כאשר הוא מול הראיות האחרות, כוחו הוא יצירת ספק לענין ודאות אי ההרשעה, דהיינו: אני מכריע לזכות את הנאשמים מן הספק, ולא מזכה אותם באופן ודאי.

192. ללא קיומו של משפט זה בדבר עשיית "הכיפות האדומות", הייתי מעדיף ללא כל היסוס את העדויות האובייקטיביות שפורטו לעיל, הן של הילד והן של השכנים, שמהם עולה כי הגורם היוזם של האלימות, כולל הכנת המארב היו אנשי המזדה, קרי, בני משפחת כ.

193. מול זה ניצב המשפט האמור בדבר הכיפות האדומות, שיוצר את הספק; ושוב אדגיש, אין מדובר בספק המחייב לזכות את בני משפחת כ, שכן בתיק זה אינני דן באשמתם או בחפותם של משפחת כ. כל הספק שנוצר הוא האם אוכל לקבוע ממצא עובדתי פוזיטיבי וחד משמעי כי היה מארב של משפחת כ, אם לאו.

194. בכל מקרה, זיכויים של האחים א הוא ברור בעיני, לאור עקרונות ההגנה העצמית שאליהם אעבור עתה.

הגנה עצמית במשפט העברי ובמשפט הישראלי

195. במשפט הישראלי חלו שינויים בעוצמתה ובהיקפה של ההגנה העצמית או הגנת הצורך במשפט הפלילי.

196. על פי סעיף 18 לפקודת החוק הפלילי, 1936, כפי שתורגמה בחוק העונשין, תשל"ז-1977, בסעיף 22 "ניתן לפטור אדם מאחריות פלילית למעשה או למחדל אם יש בידו להראות שלא נהג כפי שנהג, אלא כדי למנוע תוצאות שלא ניתן למנען בדרך אחרת ושהיו גורמות חבלה חמורה או פגיעה בגופו, בכבודו או ברכושו, או בגופם או כבודם של אחרים שהגנתם עליו, או ברכוש שהופקד בידיו; ובלבד שלא עשה יותר משהייה צורך סביר לעשות לאותה מטרה ושהראה שגורם איננה בלתי שקולה כנגד הרעה שמנע".

197. כב' השופט - כתוארו אז - מנחם אלון בע"פ 89/78 יעקב אפנג'ר נ' מדינת ישראל פ"ד לג(2) 141 (1979), ניתח סעיף זה והביא ממקורות המשפט העברי דיני רודף, והסביר כי דיני רודף ועיקרון "לא תעמוד אדם רעך" מצדיקים, ולמעשה, מחייבים, הרחבת הגנה עצמית כחלק מחובתו של אדם להציל נרדף בפגיעה ברודף אחריו, ולא כל שכן שהנרדף עצמו רשאי וחייב להציל את עצמו, גם אם עקב כך יפגע הרודף (ראה המקורות המובאים שם בעמ' 154-150).

הנשיא זוסמן הצטרף לעמדתו של השופט אלון, בתוצאה, וחלק על גישתו לענין אימוץ המשפט העברי, עד אשר אמר את הקטע שצוטט לא אחת: "האם יהא רוב מניינו ורוב בניינו של ציבור ישראל, מוכן, בשנת 1979, להמית, על פי הלכת המשפט העברי, אישה נואפת בסקילה, אם הייתה בת כהן בשריפה? (שם, עמ' 160 בין האותיות ו - ז).

198. לאחר פרשת אפנג'ר הנ"ל, ובמסגרת התיקון של חוק העונשין לשנת תשנ"ד, שבו שונו הוראות החלק הכללי, נקבע בסעיף 34, שכותרתו "הגנה עצמית", כדלקמן:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנו סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחרותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית, מקום שהביא להתנהגותו הפסולה, לתקיפה, תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

199. לשלמות התמונה אזכיר, כי בשנת תשס"ח הוסף סעיף 134 לחוק העונשין שעניינו "הגנת בית מגורים, בית עסק ומשק חקלאי מגודר" שקבע הגנה עצמית "חזקה יותר", נושא שנידון בהרחבה בפרשת דרומי (ת"פ (מחוזי באר שבע) 1010/07 מדינת ישראל נ' דרומי (2009)). וראה בעניין זה את מאמרו של ד"ר שי עקביא ווזנר, "הגנה עצמית, דרישת הנחיצות חובת הנסיגה בשולי פרשת שי דרומי", מחקרי משפט, כרך כ"ז (התשע"א - 2011), עמוד 315. גם בפרשת דרומי יוחד חלק חשוב של הכרעת הדין של כב' השופטת ברקאי, למשפט העברי.

200. נושא של של הגנה עצמית זכה למחקרים רבים במשפט הישראלי (ראה במיוחד את ספרו של פרופ' סנג'ור הגנה עצמית במשפט הפלילי (2000) ומאמרו בנושא זה), וכן במשפט העברי, במקורות שצוטטו בפרשת אפנג'ר ובמאמרו המקיף של ד"ר ווזנר.

201. על כל פנים, ומבלי להידרש לנושאים נוספים, אציג בתמצית את המבחנים שנקבעו על ידי בית המשפט העליון מפי כב' השופט עדנה ארבל, מפסק הדין המנחה לעניין זה (ע"פ 4191/05 ארנולד אלטגואז נ' מדינת ישראל (2006)), ואבדוק האם הם חלים במקרה שלפנינו. כאשר יש לזכור כי לעיתים יש ערוב או יסום משותף של הגנה זו של "הגנה עצמית", יחד עם טעות במצב הדברים, על פי סעיף 34 לחוק העונשין, כאשר המותקף טועה בהערכת עוצמת הסכנה.

202. שישה הם התנאים להגנה עצמית (פסקה 13 ואילך לפסק הדין הנ"ל).

203. התנאי הראשון "תקיפה שלא כדין", התקיים, באופן כפול: בני משפחת כהן איימו על האחים א לאורך כל התקופה שקדמה ליום האירוע כולל מעשי האלימות שבוצעו על ידם. בעניין זה ראה את מה שכתבתי לעיל בפסקאות 121-139.

204. גם ביום האירוע עצמו, כפי שאני למד משיחה 317, וכפי שהסקתי מהראיות האובייקטיביות החיצוניות, מי שתקף היו בני משפחת כ (בסייג של הספק הקל לעניין "כיפה אדומה", כמוסבר לעיל).

205. לעניין תנאי הסכנה שהוא התנאי השני, ברור לכל כי המדובר בשלושה תוקפים כנגד שניים, כאשר

התוקפים היו מזוינים באלות ובסכנים ובלומי ברזל. לעניין זה ראה גם את ה DNA של התוקפים שנמצא על פי בדיקות מז"פ. הסכנה שבה היו מצויים בני משפחת אילוז היא סכנה מוחשית ואמיתית.

206. התנאי השלישי של מידיות, אף הוא חל במקרה שבפנינו, שכן בני משפחת כהן שברו את השמשה של האחים אילוז, והאחים א נאלצו לצאת מהרכב. בכל מקרה, לא מקובלת עליי עמדת המדינה המשתמעת כאילו מוטלת על בני משפחת א חובת נסיגה כלשהי. מכל מקום, בני משפחת אילוז, כאשר יכלו ברחו, וגם כאשר ברחו עם הרכב, המשיכו בני משפחת כ לרדוף אחריהם.

207. התנאי הרביעי המתייחס לכך שאדם לא יכנס למצב בהתנהגות פסולה, לא הוכח. ב"כ המאשימה ניסתה לשכנעני כי הנאשמים הם אלה שנכנסו לכביש באופן מכוון, ולכן הם אשמים. אולם לא היו לכך ראיות מספיקות, גם אם בעניין זה נותרו בעיני ספקות מסוימים, שכן גרסתם של האחים א בדבר הצורך לנסוע דווקא בערב שבת בין השמשות כדי לקנות במבה, היא גרסה שלא קל להאמין לה, ואני מתקשה לקבלה. אך עדיין, לא ניתן לקבוע פוזיטיבית כי הנאשמים, דהיינו: האחים א, לא קיימו את התנאי הרביעי, והם עשו מעשה פוזיטיבי של כניסה למצב של התנהגות פסולה.

208. אשר לתנאי החמישי של נחיצות, ברור לכל שהנאשמים היו בסכנת חיים. הם ניסו להגן על עצמם.

209. לעניין הפרופורציה, שהוא התנאי השישי, סבור אני שהנאשמים נהגו על פי יחס מסתבר של סכנה מול הדיפתה, גם אם בני משפחת כ נפגעו מבחינה בריאותית, פגיעה דומה היתה לנאשם 1. בכל מקרה, ראוי להזכיר, בהקשר זה, כי גם לפי המבחנים של המשפט העברי בדבר החובה "להציל באחד מאבריו", מבחנים אלה קלים יותר כאשר מדובר בהגנה עצמית של המותקף לעומת חובתו של הרודף אחרי אדם אחר.

210. לעניין חובת הנסיגה שגם היא הוזכרה על ידי ב"כ המאשימה, הגעתי למסקנה כי בעניין זה יש לקבל את עמדת הסניגור. אף אני מסכים לעמדתו של ד"ר ווזנר במאמרו הנ"ל, לפיה במשפט העברי אין חובת נסיגה, וזו גם ההלכה המשקפת את המשפט הישראלי כחלק מזכות האדם לתנועה חופשית על פי חוק: יסוד כבוד האדם וחירותו.

סיכום

211. לאחר ששקלתי את מכלול הנתונים, הגעתי למסקנה כי על פי המבחנים הקבועים בדין הפלילי לעניין ההרשעה, לא עמדה המדינה בנטל המוטל עליה להוכיח כי אשמתם של הנאשמים הוכחה מעבר לספק סביר.

212. לשעצמי, כמעט והייתי פוסק באופן מוחלט וודאי שהנאשמים זכאים באופן מלא, אך קבעתי כי

זכאותם הינה מחמת הספק בשל עניין הכיפה האדומה שהוזכר לעיל, ואף בשל עניין נוסף והוא הספק הקל שיש לי לגבי שימוש בסכין על ידי בני משפחת אילוז. בעניין זה יש סעיף אישום נפרד של החזקת סכין. עניין זה לא התברר עד תום והצדדים לא נתנו לו משקל רב בסיכומיהם. מבחינתי, נותר ספק האם היה לבני משפחת א סכין, או שהם עשו שימוש בסכין של המתקיפים בני משפחת כ, כגרסתם של בני משפחת א. נושא נוסף שלא התברר בעניין הסכין, הוא ההיבט המשפטי האם אדם שמאיים ואנשי המשטרה אומרים לו שעליו להיזהר עד כדי סכנת חיים, האם הוא זכאי להחזיק סכין להגנה עצמית. מאחר ונושא זה לא עלה, אינני קובע בו דבר.

213. נימוק נוסף לכך שהזיכוי הוא מחמת הספק בלבד, נובע מאי קבלת גירסת הנאשמים במלואה, הן בשל קשייה הפנימיים והן בשל היותה גירסה כבושה, כאשר בפני המשטרה גירסת כזב בדבר נפילה מסוס.

214. על כל פנים, כפי שכבר כתבתי, אין בכוחם של שקרי נאשם להביא להרשעתו, כאשר התמונה כולה זועקת להגנה עצמית, המוכרת בדין.

215. לפיכך, כפי שנאמר בפתח הכרעת הדין - אני מזכה את הנאשמים מחמת הספק.

216. זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתנה היום, י' אדר תשע"ה, 01 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.

**משה דרורי, שופט
סגן נשיא**